

10de Marg.

1879.

17de Bind.

Fors Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af K. Throndsen.

April 15de — ^{7de} Hefte.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Drukt i den Norske Synodes Bogtrykteri.

„For Hjemmet“,

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning,
begyndte med 1879 sin 10de Aargang.

Det indeholder et afværlende og omhyggelig udvalgt Læsestof, bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv samt

Fortællinger, Digte, Gaader og Blandinger.

Det udkommer med to Ark i Omslag to Gauge om Maanedens (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.50) om Året i Fortskud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Penge sendes højest i Money Orders, Drafts (højest paa Chicago) eller Registered Letters, da Posterne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behage at melde sig snarest muligt.

Adresse: K. Thronsdæn, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mands hjælp til at indsende Penge, da se til, at Bedkommende er påalidelig.

Denne Aargang kan faaes fra No. 1.

Eldre Bind af „For Hjemmet“.

11te Bind (1876 I.) er udført.

12te Bind (1876, II.) indeholdende de interessante Fortællinger „Pleie-datteren“ og „De to Blinde“, samt meget andet interessant Læsestof tilsendes portofrit for 60 Cents.

13de Bind (1877, I) indeholdende de fortinlige Fortællinger „Alpe-skoven“, „Mod himlen“ (Forfatterindens Ungdomshistorie), „Omkelen fra Amerika“, „En Gut fra Londons Gader“, saavel som flere mindre Fortællinger; den interessante historiske Skildring „Karl den Tolvte i Norge“; henimod 30 andre større og mindre Artikler, adskillige Digte, 15 Gaader og 116 Blandinger tilsendes portofrit for 80 Cents.

14de Bind (1877, II) indeholdende sidste Afdeling af Fortællingen „Mod himlen“ (Forfatterindens Husliv), Fortællingerne „Oljefjeren“, „Alene“, „En Juleaften paa Gaaraas“ samt meget andet fortinligt Læsestof tilsendes portofrit for 80 Cents, begge disse Bind for \$1.50.

15de Bind (1878, I) indeholdende 1ste Halvdelen af den interessante Skildring „Philip Ashton eller den nye Robinson“, „Marthren i St. Andrews“, „Jacob Flints Reise“, „Afkimedens“, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00.

16de Bind (1878, II) indeholdende sidste Halvdelen af Fortællingen „Philip Ashton“, „Elisabe b“, en dansk Fortælling, „Stanleys Reise paa Kongoslodten“, „Skovstjernen“ (Missioner Æjellsteds Ungdomshistorie) og meget andet interessant Læsestof, sendes portofrit for \$1.00; begge disse Bind for \$2.00; alle 5 Bind (12—16) portofrit for \$3.50.

Hvert Bind bestaaer af 12 Hester og udgør 384 store Ottavifor, Titelblad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: K. Thronsdæn,
Dr. 14, Decorah, Iowa.

Før Hjemmet.

Et Tidskrift for nyttig og underholdende Læsning.

10de Aarg.

15de April 1879.

7de Hefte.

Det sjulte Land *).

(Af K. Thronsdæn).

I.

Der er et Land, det herligste blandt Lande;
Der straaler høit en Kongeborg af Guld;
Der Freden er, den evige den sande,
Hos Kjærligheden dyb og vennehuld;
Der bor et saligt Folk paa lyse Strande
Hos Kongen mægtig, rig og underfuld.
Hvo Landet naar, har Alting overvundet,
Han sige kan, at han har Lykken fundet.

Men Veien did kan dog Enhver ei finde,
Fordi Enhver ei ret alvorlig vil;
Der blæser og saa mange Legnens Bindie,
At Veien tidt med Stovshy lufkes til,
Dg Mange er saa daarlige og blinde,
De elste Dognets Lyft og onde Spil;
Dertil er Veien trang, og Farer mange,
Saa saa er de, som ville fremad gange.

Dog gjor en Yngling sig en Morgen rede
At søge Veien til det sjulte Land;
Hans Tanke var, han vilde ksy den brede,
Som fører til en Afgrunds Ild og Vand;
Han vilde om den trange Vei kun lede
Dg trenge gjennem Faren som en Mand;
Men paa hans Vne var en fælsum Hindie:
Han kunde ikke ret Forskjellen finde.

*.) Aftrykt efter „Kirkelig Maanebstidende“ No. 19 for 1873. Udgiveren ønskede at tilhylde dette Digt over til „Før Hjemmet“, hvilket han haaber, at Læseren ikke har noget imod.

Han fandt og Vandringsslævet ei saa ilde,
 Ham syntes det en Lyft og Fryd at gaa ;
 Baarsolens Straaler end faldt skraa og milde
 Fra Himlens hoælvede og klare Blaa ;
 Og hist og her ved Veien var en Kilde,
 Hvor rundt omkring han Gront og Blomster saa ;
 Han traf og Freender, venlige og hærlige,
 Livsglade, muntre, aandrige og hærlige.

Da Alle sagde sig at gaa til Landet,
 Saa syntes det ham godt at gaa med dem.
 Dog fandt han snart, at Selkabet var blandet,
 Og at de Fleste kom ei længer frem,
 Thi deres Hu var spændt paa noget Andet ;
 Tidt fandt han Livet ondt og Talen stem,
 Og fulde Nogen ærligt sig forklare,
 Saa vilde helst de blive, hvor de vare.

Da blev han bange og veg ud til Siden
 Der, hvor han saa en venlig Olding git.
 Den Gamle sagde : „Ven, det er paa Tiden,
 Du lærer Piligrimes rette Skit ;
 Læs i din Bog om Freden og om Striden
 Og føst paa Maalset idelig dit Blit !
 Gud styrke dig ! Jeg kan ei mere sige,
 Mig drager Længslen til det sjulte Rige.“

Saa blidt og trofast, hjerteligt og ærligt
 Klang Barselsordet fra den Gamles Mund ;
 Vor Vandrer fandt det redeligt og hærligt
 Og fulgte efter ham i samme Stund.
 Men snart blev Lovet mer og mer besværligt
 Blandt Krat og Torne paa en ujevn Grund,
 Med sikre Skridt den Gamle Veien finder;
 Han hist fra Klippen vinter og forsvinder.

Nu kommer Ynglingen blandt vilde Urer, —
 Dog snart ei mer en Yngling, men en Mand ;
 Hans Pande alt har faaet dybe Furor,
 Hans Kind alt brunes stærkt af Solens Brand ;
 Han vandrer i en Egn, hvor Faren lurer,
 Dog drager Længslen ham til Fredens Land ;
 Han derfor vender ei, men fremad stævner
 Imellem steile Bjerges dybe Revner.

Der gaar hans Bei imellem Klipper trange,
 Hvor Skyggen dyb og trist i Kloften staar ;
 Han stoder Fodderne paa Stubber mange,
 Og sharpe Stene hugge dybe Saar ;
 Det mørknes mer og mer, han bliver bange
 Og frugter, at han aldrig Maaslet naar.
 Dertil en Blyt saa tung hans Skuldre trykker ;
 Han maa sig slæbe frem paa twende Krykker.

Dog aabnes nu en Udsigt for hans Die,
 Skjont bag ham Bjergene sig lufte til ;
 Men Alt, hvad hidtil han har maatteet doie,
 Er lidet mod, hvad nu der komme vil ;
 Med bitter Sorg han tenker paa sin Mcie,
 Tror sig en Bold for onde Magters Spil ;
 Thi frax sig et begsort Hav han fuer,
 Som ham med mørke, føle Bolger truer.

Mens Blyten vil ham fast til Jorden knuge,
 Da rynter Himlen rædsomt sine Bryn ;
 Thi over Havet sorte Skyer ruge,
 Der splittes nu og da af sharpe Lhn ;
 De vrede Bolger ville brat ham sluge, —
 Da ser paa Klippeveggen han et Shu :
 En Haand, som peger paa de mørke Vover,
 En Skrift, som figer strengt : Her skal du over !

Da regner han sig næsten blandt de Døde ;
 Hvor skulde her endnu vel være Haab ?
 Ret snart vil Klippen ham i Havet stode,
 Han ser med Rædsel denne Dødens Daab.
 Da knuste ham hans store Angst og Møde,
 Han sank til Jorden med et Smertens Raab :
 „O, hvilket Hav ! Her maa jeg gaa tilgrunde,
 Hvor er vel den, som endnu frelse kunde?“

Da hører han — o Glæde uden Lige !
 O Fryd, som ingen Pen beskrive kan !
 Da hører han en venlig Rost at sige :
 „Du hjere Sjel, her er din Trelsermand !
 I dette stærke Skib skal nu du stige
 Og seile trygt med mig til Hysets Land ;
 Vær kun ei bange, dine Saar skal læges,
 Og du skal trofester nu og vederfoeges.“

Da fødtes Troen i den Armes Hjerte,
 Og før han saa, han vidste, det var sandt ;
 Da reiste han sig op, da veg hans Smerte,
 Og Byldten fra hans Skuldre strax forsvandt ;
 Og Blindheden, som før hans Syn besværtede,
 F Glædestaarer fra hans Fine rændt.
 Da saa han Skibet gyngende ved Stranden,
 Da toges han i Favn af Frelsermanden.

II.

Min Ven, om du vil efter Doden stige
 Til Himlen og til Salighedens Land,
 Da maa din Vandring her paa Jorderige
 Dig føre hen til hin den morke Strand ;
 Du lære maa, hvad Lov'en har at sige :
 Hold Budet, ellers er du Dødens Mand ! —
 Der ligger Syndens Hav med morke Bover,
 Der kommer du med egen Magt ei over.

Men ser du Lovens Skrift saa strengt at true,
 Da husk, at der for Frelse dog er Rum :
 Da skal du Skibet over Bolgen ske,
 Det er det høde Evangelium ;
 Det høveler over dig nu Pagtens Bue,
 Bortskyller alle Synder i en Sum ;
 Og midt i Skibet ser du Kristus stande,
 Som bærer dig igjennem Dødens Vande.

Men nu hin Mand, som mejsomt fremad stræber
 Ad Klippedalen under haarde Haar ? —
 Det er en Mand, som tror, han Kjodet dræber,
 Men det er Lovens Bei, den Bei han gaar ;
 Han endnu paa sin Syndebyrde sleber,
 Fordi han Lov og Budstab ei forstaar :
 Hans Kristendom er kun en falsoom Handel,
 Han vil sig frelse med sin fromme Bandel.

Dog var det ei den gjengse Hyllersnare ;
 Hans Hjerte lengtes ud af Dødens Dhid ;
 Og Herrens Land ei lader Manden fare,
 Men giver Lovens Tale Kraft og Thind ;
 Han gjor hans Tanker levende og svare
 Og underriser ham om Falh og Synd, —
 Da faar han Fine op om Frelsens Maade,
 Da lærer han, at Alt maa være Maade.

Nu ved han, at den Skat, Gud ene tager
 Som Lovpenge og som Nettebod,
 Er hverken Dyder eller Angers Klager,
 Gi heller Faste, Bon og Taareslød,
 Gi heller Suk og selvpfundne Plager,
 Men ene ham, som døde og opstod,
 Og som i Evangeliet sig giver
 Til Synderen, der naadehungrig bliver.

Staa dersor op af Sjælens Syndeleie,
 Fly alt det Onde, og din Synd fortryd !
 Dog vid, at dette ei et Fnug kan veie
 Til Frelse fra det Lovens hvaſſe Spyd !
 Men tro det glade Budſlab, dybt dig neie
 Og modtag Kriſtum, Sjælens Lyſt og Fryd,
 Da er du freſt, da ſer du alt herneden
 En my og bedre Lov i Hjærligheden.

III.

Nu, hjere Ben, det var de store Gaader,
 Som nyſig her for dig fra Strengen flang.
 Men om du tror, at faadan Flid dig baader,
 Og om du dertil finder Lyſt og Trang,
 Saa hæv det thynde Billedſlor, ſom raader
 Mer eller mindre i den hele Sang;
 Da ſtal, jaa haaber jeg, for din Umage
 Du nogle flere Sandhedſkorn opdage.

Deltliv i Siberien.

(Af George Kennan).

(Fortsættelse).

Store Starer af de omvandrende No-
 mader, navnlig Tſchuktsjicer og Lamut-
 iſcer, ſtrømmede ved denne Tid til Ana-
 dyrſt for at tiltuſte sig Tobak for deres
 Peltsverf og Hvalroſtender. Tſchuk-
 tsjicerne, acabenbart den mægtigſte Stam-
 me i Øſt-Siberien, ligne i Et og Alt
 Korakerne, ſom alt ere beſtrevne, og have
 ligefom diſſe en afgjort Lighed med de
 nordamerikanſe Indianere. Lamutti-
 cerne tilhøre derimod en anden Race.
 Alle de Indſøgte i det øſtlige Siberien,
 med Undtagelſe af Samtchadalerne,
 Tſchuancerne og Zukaghicerne, ſom nu
 ere mere eller mindre sammenblandede
 med Røſſerne, kunne efter Kennans
 Mening henføres til tre ſtore Klæſſer.
 Den førſte af diſſe, ſom han falder den
 nordanerikanſe Indianer-Aſdeling, om-
 fatter Tſchuktsjicer og Koraker og bebor

den Del af Siberien, der ligger imellem den 160de Meridian (østl. Længde) og Behringsstrædet; det er utvivlsomt de tapreste og mest selvfolende af alle de nordasiatiske Folkeslag. Kennan anslaaer Tallet paa dem til 6—8000; efter Russernes Angivelse ere de langt talrigere. Til den anden Klasse henvører han alle Stantiner af utvivlsomt finefisk Oprindelse: Tungusser, Lamutkiser, Monzhouver og Dschileitkerne ved Amurfloden. De omfatte en meget betydelig Landstrækning fra Jenisej til Uradhyrk. Tungusserne og Lamutkiserne, med hvilke han selv kom i Berorelse, beskriver han som slanke Folk med glat, sort Haar, mørke, olivenfarvede Ansigtet uden Skæg og mere eller mindre skævtliggende Øyne. Deres Dragt bestaar af en Peltsverks-Hætte, en Frakke af Rensdyrfusk, prydet med farvede Snore af Dyrets Haar, tætluttende Benklæder og sorte Stovler, ogsaa af Skind, og et stort Forklæde, rigt prydet med Perler og Zirater af Metal. Dragten er omrent ens for Mænd og Kvinder.

Ligesom Koraker og Tschultschiser ere de Rensdyr-Nomader; men deres Telt ere mindre og af en anden Konstruktion, og istedefor at slæbe Teltstængerne med sig fra Sted til Sted lade de dem blive staende, naar de bryde op, for enten at hugge sig andre, hvor de igjen ville staa Leir, eller benytte dem, som en anden Flot har ladet blive staaende der. Teltstængerne tjene derfor til Landemærke; fra Leirsted til Leirsted er der en Dags Reise. Det er sjeldent, at Tungusserne eller Lamutkiserne eie Hjorde paa mere end to eller tre hundrede Dyr; saadanne talloze Fløkke, som man ser hos Korakerne, træffer man ikke vest for Gjiziga.

Tungusserne ere af en fredsmommelig og blid Karakter. Deres Religion var oprindelig Schamanisme, men de behørende

sig nu til den græst-katholiske Tro og have kristne Dobenvænne. De anerkjende Czarens Herredømme og betale en aarlig Stat, som udredes i Peltsverk. Naesten alle de Ekornskind, som naa de russiske Markeder, kommer fra de vandrende Tungusser Vest for det ophørlige Hav. Da Kennan forlod Byen Okhotsk i Efter-aaret 1867, laa en af Kjøbmændene derinde med over 70,000 Ekornskind, og dette var kun en ringe Del af det hele Antal, som Tungusserne havde taget den Sommer.

Lamutkiserne, som ere noer beslægtede med Tungusserne, leve ganske paa samme Vis. De ere langt færre i Antal, og Kennan mødte ikke mere end nogle faa hundrede paa sine Rejser i Kobet af de to Aar, han færdedes i disse Egne.

Zakuterne udgjøre den tredie Klasse, den tyrkiske. De bo for største Delen langs med Lena-Floden fra dens Kilder og indtil det nordlige Ishav. Deres tidligere Historie fjendes ikke, men deres Sprog skal være overordenlig nærbeslægtet med Osmanernes. Den russiske Rejsende Braugel kalder Zakuterne for „Jernmaænd“, og dette Tilnavn fortjener de. If de tre Vintermaaneder viser Thermometret som Middeltaal — 31 Gr. R. i Zakutss, hvor adskillige Tufnudere af dem ere bosatte; men denne bidende Kulde synes ikke i mindste Maade at genere dem. Man kan se dem, kun iforte en Skorte og en Haarfuskspelts, staar roligt paa Gaden og snakke sammen, som om det var det fineste Sommervær. De ere dertil de driftigste af alle de Indsødte i Siberien, og det hedder der for et gammelt Ord, at om man tog en Zakut, klædte ham af til Skindet og satte ham midt ud paa en øde Steppe, vilde man, naar man kom tilbage efter et Aars Forløb, finde ham i et stort, hyggeligt Hus, omgivet med Udhuse og Hoststalle, og som Gier

baade af Heste, Kjor og Faar. De ere i Tidernes Lob blevne mere eller mindre paavirkede af Russerne og have antaget disses Sæder og Religion. De, der bo langsmed Lena, dyrke Rug og drive Kvegavl; deres vigtigste Næringsmidler ere Rugbrod, Mælt, Smør og Hestekjød. Alle ere Mestere i at bruge den sorte russiske Øre; kun forsynede med en saadan følede de Træet og tilhugge alt Tonret til deres Hus, lige indtil Tylldingerne i Dørene og Skodderne for Vinbuerne.

Starer af Tschuktschisere besøgte ofte de Rejsende i Anadyrif og morrede dem ofte ved deres naive Bemærkninger og Opfattelse af Alt, hvad de saa. „En Dag“, fortæller Kemann, „havde jeg taget en Kikkert ud for at prove den, og en Blok Tschuktschiser havde nysgerrige samlet sig omkring mig. Idet jeg rakte Kikkerten til En af dem, opfordrede jeg ham til at se igjennem den efter en af hans Hammerater, som tilfældigvis stod nogle hundrede Aflen derfra. Det var komisk at se det Uldtryk af maallos, halvt vanviro Forbauselse, der lidt efter lidt viste sig paa hans Ansigt. At det kun var et optuist Bedrag, faldt han ikke ind; han troede, at Instrumentet virkelig havde bragt Manden hen til det Sted, hvor han selv stod, og idet han holdt Kikkerten med den ene Haand, strakte han den anden ud for at griben ham, ligesom Aben, der saa sit eget Billede i Speilet. Da han til sin Overraskelse mærkede, at dette ikke lod sig gjøre, syntes den Tanke at falde ham ind, at han ved hurtigt at sætte Kikkerten for Diet vilde kunne overraske Manden ifærds med at komme løbende; han hævede altsaa Kikkerten langtomt, mens han ufravendt havde Vincent fastede paa Manden, og saa saa pludseligt ind i den, men var lige nær. Hans Hammerater saa til i største Forbauselse

over alle hans underlige Tagter; han forsøgte at forklare dem, hvad han havde seet, og da de paa det Bestemteste benegtede, at Manden havde rørt sig af Stedet, udspandt der sig en levende Disput; man appellerede til mig, men jeg kunde ikke svare for Latter, og for at faa Bisched for den stakkels Mand afsted for at forhøre Bedkommerne selv“. —

Bed denne Tid viste der sig en Aften et Nordlys, som Indbyggerne i Anadyrif erklærede for et af de mest storartede, der var blevet tagtaget der i de sidste halvtredsfindstyve Aar. „Det var en kold, mort, men klar Aften“, fortæller Kemann, „og vi vilde netop gaa til Sengs, da Dodd, som først vilde se til sine Hunde, raabte til os fra Yderdoren, at vi strax skulde komme ud. Med en uclar Anelse om, at Byen brændte, for jeg ud, og de Andre bag efter. Vore Fine blændedes fuldkomment af det glimrende Lysh- og Farvestjær. Hole Himlen syntes at staar i Brand. En bred Bue af prægtfulde, prismaiske Farver var udspandt over Himlen fra Øst til Vest som en hjæmpemessig Regnbue med en Krauds af farvomjærde og bleggule Straaler, der strakte sig fra den øverste Rand lige op til Zenith. Med to eller tre Sekunders Mellemrum hævede pludselig brede, lysende Baand sig parallelt ned Buens og rullede hurtigt og majestæisk op over Himlen som Bolger, der væltede frem fra et uendeligt Lyshav. Hver enkelt Del af den mægtige Bue var i en fitrende Bewegelse med stadigt væxlende Farver, medens de glimrende Straaler der omkransede den, bolgede frem og tilbage i store Bugtrænger som Engelens flammeende Sværd. I næste Min bevegede hele det strælende Luftsky sig langtomt op imod Zenith, og nedenunder dannede der sig en lignende og ligesaa prægtig Bue med en ny Straalekraands. Hvert

Dieblif blev Skuet mere og mere storartet, de lysende Baand rullede op over Himlen i uafladelig Rækkesølge, Straalerne forstrende frem og tilbage fra Enden af Buerne ind til Middten, og nu og da væltede en uhyre Bolge af Kar-moisin op fra Nord, oversvømmede hele Himlen og farvede den snedekte Jord vidt og bredt med et rosenrødt Skær. Profetens Ord: „Og Himslene skulle forvandles til Blod“ ranted mig uviskaarligt i Hø, men før jeg kunde saa dem udtalte, blegnede det røde Lys, og Lyngildens gule Skær oplyste blandende skarpt hele Himlen lige til den sydlige Horizont; med tilbageholdt Alandedrået lyttede jeg i Forventning om, at et Tordenbrag maatte følge efter, men ingen anden Lyd afbrød den dybe Stilhed end min Sidemands hurtigt fremmumlede Bonner — et Mennekle, som i Forfærdelse knælede ned og bistede sig for Guds Majestet.

„Sej funde ikke tenke mig noget mere glimrende end det Skue, Nordlyset nu frembød. Den hurtige Bæxlen af Kar-moisin, Blaaat, Grønt og Galt paa Himlen afmalede sig saa skarpt paa den hvide Sne, at hele Verden snart synes dyppet i Blod og snart bevede i et spøgelseagtigt, grønt Skær, gjennem hvilket de mægtige, røde og gule Buer strælede frem med ubeskrivelig Farvepragt. Men Enden var ikke endnu. Idet vi med spændt Øpmærksomhed iagttog Lys- og Farvebølgernes hurtigt skiftende Ebbe og Flod, brødes pludseligt det sidste Segl for den strælende Alabenbaring, og begge Buer splittedes i tusinde parallele, lodrette Striber, af hvilke hver enkelt fra neden op efter fremsviste Solspektrets syv fornemste Farver i regelmæssig Orden. Fra Horizont til Horizont udspændtes de to uhyre Buer, og nu begyndte de utsallige Striber at danse frem og tilbage ad dem, den ene forbi den anden, med en

saa blændende Hurtighed, at Diet for-gjæves sogte at følge dem. Hele Himmelshævelingen synes forvandlet til et mægtigt, omdrejende Kaleidoskop af sonderknuste Regnbuer.

„Aldrig havde jeg drømt om et Nordlys som dette! Fra Horizonten til Zenith var Himlen et smeltet, bølgende Hav af Farve og Flod, Kar-moisin og Purpur, Skærlagen og Gront og Farver, for hvilke Sproget intet Navn har, og om hvilke man ikke kan gjøre sig Forestilling. — Tilshneladerne, som kun kunne flettes, medens de ere synlige. Med de to Buers Forvandling til en Rekke særskilte Striber havde Skuet ogsaa naaet sin største Pragt og blegnede nu lidt efter lidt; først slukkedes Buerne, den ene efter den anden, Lysbolgerne sank atter ned bag Horizonten, og efter en Times Forløb vare nogle blege, lysende Taagestrør paa den mørke, stjernelære Himmel Alt, hvad der var tilbage af Nordlysets Pragt“. —

Vinteren gik sin langsomme Gang, og Kønnan var besæftiget med at undersøge en ny og mere fordelagtig Telegraphslinie mellem Anadyrf og Penzheina-Floden, da de to bortblevne Medlemmer af Anadyr-Expeditionen endelig indtraf. I fireogfredsfindstyre Dage havde de sat let om med de vandrøende Tschuktschiser for at naa Kolonien. De vare i det Hele taget blevne vel behandlede, men deres Børter havde ikke forhastet sig med Reisen, og medens de forte dem omkring paa de store, øde Stepper Syd for Anadyr-Floden, havde de dojet meget Dridt; flere Uger havde de levet udelukkende af Rensdyrindrolde og Talg, havde hele Tiden været forstårligt plagede af Utoi, og undertiden havde de været nær ved at opgive Haabet om igjen at naa tilbage til civiliserede Mennesker. Da de endelig naaede Kolonien, bestod hele deres Bagage af en halv Flaske Wisky, ind-

svøbt i det amerikanske Flag. Nu da fundet og bestemt en Linie fra Gzhiga til Økhotss.

Alle vare samlede, blev Flaget hejset paa en Stang foran det lille Bjeltehus, og Wisthen blev drukket til Øre for de to Vandringsmænd, som havde ført Stjernebanneret frem gjennem de vildeste og mindst befjendte Egne i Verden.

Fra Major Abaza var der kommet Brev til Kennan for at underrette ham om Tilstedeværelsen af en Anadyr-Expedition ude ved Kysten af det stille Hav, som han uforstørret maaatte se at bringe Hjælp; men dette var nu forlængst fejet, og da Kennans Arbeide ved Anadyr var tilende, begyndte Selskabet at berede sig til at tiltræde Tilbagereisen. Slæderne blevé bepakfede, og efter at Kennan og hans Venner havde taget en hjertelig Afsked med de gjæsfrie Mennesker i Anadyr, satte det lange Slædetog sig i Bevægelse ad Beien til Gzhiga ved det økhotsske Hav. Det blev et uventet glædeligt Møde, thi ved deres Ankomst var Selskabet fuldstændigt samlet, og da de nu meddelte hverandre, hvad de havde udrettet, vare Resultaterne af deres Vinterexpeditioner følgende:

Bush og Mahood, fra hvem Læseren skiltes i Petropolovsk, vare fra Nikolajevsk ved Amursloden gaaede Nord paa langs med det økhotsske Hav. De havde i Selskab med vandrende Tungusere gjennemreist de størvige Egne mellem Nikolajevsk og Aian, vare redne paa Kengsdyr over Stanovoi-Bjergene og havde endelig den 22de Februar truffet Major Abaza i Økhotss.

I Forening med Bushine havde Majoren undersøgt hele Nordkysten af det økhotsske Hav og dernæst gjort en Uffstikke paa 600 Berster til Jakutsk, hvor han havde forvisset sig om, at han for en rimelig Betaling let vilde kunne staffe sig tusinde Arbeidere og ligesaa mange fibriste Heste, som han ønskede. Han havde

Macrae og Arnold havde bereist Landet Syd af Anadyr og erhvervet sig et grundigt Kjendskab til de vandrende Tschuftscher, og hvad Dodd og Kennan havde udført, have vi alt seet. De forskellige Medlemmer af Selskabet havde i syv Maaneders overfaret en Stækning af ti tusinde engelske Mil, og den energiske Major havde saaledes tilfulde indfriet det Lovst, han havde gjort i Petropolovsk, at han med sine Hammerater skulle vase Folk, hvad Maend med en fast Billie vare i stand til at udrette.

VI.

En siberisk Sommer. — Hungersnod i Anadyr. — Viliga-Pasjet.

Paa Grund af de lange Dage og det milde Veir ere Maanederne April og Mai den gunstigste Tid for Arbeide i fri Markt i det nordøstlige Siberien, og da Telegraphselskabets Skibe ikke kunde ventes til Gzhiga før ind i Juni, besluttede Major Abaza at benytte Mellemtíden paa bedste Maade. Saasnart han atter havde samlet Krefter efter sin anstrengende Vinterreise, drog han i Folge med et Par af sine unge Medhjelpere op til Anadyr for at sætte Arbeidet i Gang der; Guverneren i Gzhiga ledsgagede ham for ved sin Nærværelse at støtte ham i hans Bestræbelser. Bush skalde lede Arbeidet, og den Plan, der blev lagt for det, var fortællig følgende: Saasnart Anadyr-Floden blev aaben for Is, skulde han med sine Medhjelpere ro op til Flodmundingen for at afvente det Skibs Komme, som skalde bringe Forstærkning af Folk og Levnetsmidler fra San Francisco. Et halvt hundrede Arbeidere vare blevne leiede, og til den Tid, Flo-

den var seilbar, haabede man at have formeligt Stormilob. Den var ikke længere nogen Nat, den ene Dag glider næsten umærkeligt over den anden; kun et kort Tusmørke, som har laant Mættens hvile og Ræjelighed uden dens Mørke, skiller dem fra hinanden. Man kan sidde ved det aabne Bindu og læse indtil Midnat, medens den sagte, kjolige Luftning tilfører En den friske Blomsterduft, eller lytte til Flodens Mumlen nede i Dæsen, medens man ved Hjælp af det rosenfarvede Skær, som lyshner op bag de purpurbrænnede Bjerge imod Nord, folger Solen paa dens sjulte Bane under Horizonten. Det er lys Dag, og dog slunner hele Naturen; en forunderlig henumelighedsfuld Stilhed, omtrent som den, der følger med en Solformfølelse, hviler over Himmel og Jord, selv

Hurtigt svandt Sneen for det varme Solskin. Igen paa Floden var ifærd med at bryde op, højt og her begyndte den bare Jord at titte frem paa Straningerne, der vendte mod Syd, og Alt bebudede, at den korte Sommer hurtigt nærmede sig. I de fleste Egne i det nordøstlige Siberien tager Vinteren Afted i Mai Maaned, og Sommeren folger umiddelbart i dens Spor. Nejpe er Sneen af Jorden, for Blaabærblomstens og Amel-lens fine, vogagte Kronblade og Laz-bradorthheens store Blomsterklaser give de mestklaede Stepper et hvidligt Skær; Birken, Pilen og Dretræet staa pludseligt i Udspring, Flodbredderne dækkes af et fint, gront Græssteppe, og den varme Luft gjenlyder hele Dagen af de vilde Sværners og Gjæssenes Krig, medens de i uhyre Rækker, høit oppe i Lufsten, trække ind over Landet, ude fra Havet, paa sin Reise mod Nord.

I Lober af tre Uger, efter at den sidste Sne er sueltet, staar hele Naturen isort sin fulde Sommerdragt og freyder sig ved det stadige Sol-skin. Man ved der ikke Noget at sige af et langvarigt, lunefuldt Foraar, under hvilket Knopper og Blade gradvis ud-folde sig. Vegetationen, som har været holdt bunden af Is og Sne i otte lange Maaneder, sprenger pludseligt sine Baand og bemægtiger sig Landet ved et

formeligt Stormilob. Der er ikke længere nogen Nat, den ene Dag glider næsten umærkeligt over den anden; kun et kort Tusmørke, som har laant Mættens hvile og Ræjelighed uden dens Mørke, skiller dem fra hinanden. Man kan sidde ved det aabne Bindu og læse indtil Midnat, medens den sagte, kjolige Luftning tilfører En den friske Blomsterduft, eller lytte til Flodens Mumlen nede i Dæsen, medens man ved Hjælp af det rosenfarvede Skær, som lyshner op bag de purpurbrænnede Bjerge imod Nord, folger Solen paa dens sjulte Bane under Horizonten. Det er lys Dag, og dog slunner hele Naturen; en forunderlig henumelighedsfuld Stilhed, omtrent som den, der følger med en Solformfølelse, hviler over Himmel og Jord, selv

Lidt efter Klokken Et viser den første Kant af Solen sig mellem de fjerne Bjerg-toppe, en pludselig Strom af gyldent Lys vælder ud over den gronne, beduggede Jord, den lille Fugl istemmer paany triumferende sin begyndte Sang, Under, Gjæs og andre Vandfugle oploste atter sine uharmoniske, skarpe Strig fra Sum-pene langsmed Floden, og hele den le-vende Natur vaagner til Bevidsthed om,

at det etter er Dag; men der har ikke været nogen Nat.

Den Reisende, som ikke for har provet en arktisk Sommer, og som har været vant til at tænke sig Siberien som et Land med evig Sne og Is, kan ikke Undet end blive forbauet over det vidunderlig rige Dyre- og Planteliv, som udvikler sig saa pludseligt i Juni Maaned og paa nogle faa Uger forandrer Vinter til Midsummer. Endnu i Begyndelsen af Juni Maaned kan man ikke saa sjeldent høre i Stede i Omegnen af Gzhiga, og fjorten Dage senere staa alle Treer fuldt udsprungne, Primula, Gaasbeurt, Smorblomster, Baldrian, krybende Potentilla og Labradorthe blomstre overalt paa de højere liggende Sletter og Flodbredder, og Thermometeret viser ikke sjeldent ved Middagstid 17 Gr. R. (V. e. omtrent 71 F.) i Skagen. Blomsterne springe ud næsten samtidigt med, at Sneen forsvinder, uden at noget Foraar danner Overgangen, og sjont de mosslædte Tundra'er endnu en Tidlang holde paa Bandet som en syldt Swamp, dækkes de dog af Blomster og blomstrende Blaabærbuske og fremvise ikke Spor af den lange Vinter. Paa et Areal af et Par Tonder-Lands Størrelse*) samlede Kenna knapt en Maaned efter, at Sneen var forsvundet, ikke mindre end 60 forskellige Arter af udsprungne Blomster. Og ligesaa rigt er Dyrelivet. Længe forinden Isen er ude af Bugter og Fjorde, begynde Trekfugle at komme ind fra Havet i uhøje Sværme. Talloze Arter af Under, Gjæs og Swaner — mange ujsjendte for de amerikanske Ornithologer — omhværme hver lidet Sø og hvæt Sjærn i Dalene og paa Stepperne; Maager og Fiskeorne oploste sit endeløse Skrig ved Flodernes Munding, og den

steile, klippefulde Klipper mylderer af Milioner rodnæbbede Sopapeggier, der bygge sine Neder i Klipperevnerne eller paa Randen af de mest utilgjængelige Fjelde. Foruden disse fugle er der mange andre, som tiltrække sig mindre Opmærksomhed, saasom de almindelige Husvæler, Kræger, Ravne, Skader, Alarfugle (Ulrehøns), Drosler, Edderfugle og en Slags Hjerpe, kaldet Istihir; derimod findes der kun en Sangfugl, en lidet fugl af Spurvefægten, som opholder sig paa de højere og græsrige Stepper i Mærheden af de russiske Kolonier.

Landsbyen Gzhiga bestaar af halvtreds til tredinfyve simple Bjælkehuse, som ligge paa den venstre Bred af en Flod af samme Navn et Par Mile fra Havet; det er en af de vigtigste Kolonier ved det økofrie Hav; foruden en Guvernor bor der her fire eller fem russiske Kjobmænd, og Byen besøges aarligt af en Regjeringsdamper, som tilfører den Proviant, samt af adskillige Handelsstikke, der tilhøre amerikanske Huse. Befolningens bestaar fornemmelig af fibeviste Korafer og Efterkommere af Landsforviste, som den russiske Regierung har gjort til frie Kolonister. Som alle Indbyggere i Siberien, der have faste Bøsiger, er deres Underhold væsentligt afhængig af Fisgefangsten; men da Omegnen er rig paa Bildt, og Klimaten og Jordbundens Beskaffenhed tillader dem at dyrke de mere haardfore Havenarter, ere de efter Omstændighederne ret taaleligt stillede. De nyde sin fulde Frihed, og ved at giøre Tjeneste for de russiske Handelsmænd med sine Hundeslæder tjene de, hvad de behøve for at skaffe sig saadanne mindre Luxusartikler som The, Sukker og Tobak.

Som alle andre Russere ere de i hoi Grad gæstfrie og godmodige, og de gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at

*) En Tondre Land er 56,000 Kvadratkilometer, altjaa lidt over 1 Acre. Ned.

gjøre de fremmede Gjæster Opholdet saa behageligt som muligt. Saasaaart de havde forvisset sig om, at de fornemme Reisende ikke holdt sig for gode til at omgaaes med simple Folk, overvældede de dem med Indbydelsler til Theselstabber, som ufravigeligt endte med Dands, hvor til de er meget hengivne.

„Anadyski-bol“ er Navnet paa en krigs Shgdom (bol), som optræder i det østlige Siberien. En Morgen kom en Rosaf hastigt til Kennans Hus, og efter at have gjort sit Buks henvendte han sig til Buschine for at bede ham om et usdent Tørklæde eller Skjærf; efter megen Sogen blev ogaa Læserne af et saadant støffet tilveie, og dermed gik Manden meget fornøjet bort. Det var til hans Datter, som havde „Anadyski-bol“. Naar denne Shgdom angriber En, og i Almindelighed er det et Fruentimmer, vide Bedkommende ikke længere, hvad der foregaar om dem; derimod erholdt de pludseligt Enne til at tale Sprog, som de aldrig have hørt, særligt Gakut-Sproget, ligesom de ogsaa ere i stand til ved en Slags Clairvoyance at beskrive Ting, som de ikke kunne se og aldrig have set. Medens de befinde sig i denne sære Tilstand, hændes det som oftest, at de forlange, man skal støffe dem en eller anden Ting, som de noie beskrive tillige med Stedet, hvor den findes, og faa de ikke deres Ønske opfylt, falde de i Kram-petrefninger, give sig til at synge gakutse Sange, udstode beshaderlige Krig og te sig i Et og Alt som Afsindige. Først ved Shynet af den atraaede Gjenstand blive de etter rolige. Saaledes havde den omtalte Koraks Datter hin Morgen paa det Bestemtste forlangt et usdent Tørklæde, og hændes Fader var over Hals og Hoved styrket afsted for at finde et. — Saaledes led Buschines Tørklæring, og denne blev siden bekræftet af Ho-

vedsmanden for Korakerne, der forsikrede, at han ofte hadde hørt sin Datter tale Gakutse og fortelle, hvad der gif for sig over hundrede Mile borte. Da Majoren spurgte, om han kunde Gakut-Sproget, maatte han rigtignok bespare dette Spørgsmaal med Nei, men — sagde han — hvad hun talte, var i ethvert Fald hverken Russisk eller Korakisk. Paa Spørgsmaalet om, hvad der fede, hvis den Shge forlangte Noget, som det var aldeles umuligt at støffe, fil de Reisende den beroligende Oplysning, at Slight aldrig hændte; hvis det var noget Usædvanligt, som Pigen onsfede, gav hun altid nziagtige Oplysninger om, hvor det kunde findes. „Og saadant noget Vaas tror du virkelig paa?“ busede Majoren ud. — „Jeg tror paa Gud og vor Frelser“, svarede Koraken erbødig og kørskede sig. — „Det er rigtigt, det er det, som du bor; men det har ikke Noget at gjøre med Anadyski-bol. Tror du, at disse Fruentimmer kunne tale et Sprog, som de aldrig have hørt, eller beskrive Ting, som de aldrig have set? Den gamle Korak trak paa Stuldrerne og erklærerde, at, hvad han saa, troede han.

Hvordan man nu end dommer om Symptomerne, Virkningerne af den omtalte „bol“ ere forbausende; en russisk Kjøbmand foretog saaledes en Vinterreise paa 300 Berster til Byen Samf blot for at støffe sin Kone en Silkejole, som hun harde sat sin Hu til under et Anfall af den fiberiske Ønskehge; hyppigt forlange de Shge dog ogsaa Ting, for hvilke de ikke have Brug, som f. Ex. Hunde, Slæder, Dyer o. s. v.; folgelig maa enhver Mistanke om et Bedrageri fra deres Side forsvinde, sige de Godtroende, medens Andre meine, at det kun viser, at Kvinderne ere ligesaa listige, som Mændene ere dumme. —

Henimod Midten af Juni Maaned

begynde Muskitoerne at sværme op fra det fugtige Mos paa de lavliggende Stepper. Dersom det er stille, varmt Veir, opfyldes hele Atmosfæren med dem paa nogle saa Dage, og de ere nu til ubestridelig Plage for Mennesker og Dyr i en Maaned. Det er umuligt at værge sig mod dem, Nog affstrukker dem ikke, og at holde dem ude ved Net og Gardiner er uigjortigt. Man er saa vant til at høre tale om Muskitoer som en Landeplage for de hede Egne paa Jorden, at Ingen tænker paa dem, naar der er Tale om et Land som Siberien, og dog fortvivler Kønnan, at han ingen Steder i de tropiske Lande har truffet dem i saadan Mængde som der. Paa sine Steder

gjøre de de store, mosklædte Tundraer fuldkommen ubeholige i Juli Maaned og nøde de vandrende Nomader til at opseje et Fristed for sig og deres Hjørde paa Bjergene, hvor Klimaten er kjoligere. I de russiske Kolonier plage de Hundene og Kvæget, saa at Dyrene blive halvgale af Pine og slæs for at faa en Plads inde i Rogen fra de antændte Baal; lige indtil Kolyma ved det nordlige Ishav ere Indbyggerne i den Tid nødt til stadtigt at vedligeholde en ulmende Ild i en Kreds rundt om sine Huse for ved Rogen at staffe sig nogen Beskyttelse mod deres utrettelige Plageaander.

(Sluttet).

Casjh.

(Frit efter Hessa Stretton).

(Fortsættelse.)

Fjerde Kapitel. London Brødre.

Casjh havde ingen Vanskelighed for at finde Veien til London gjennem Stratford-le-Bow og ind i Stepneys velkjendte, triste Gader. Det var en Tur paa 8 a 9 Mil; men hun vandrede ufortrøden fremad og standfæde ikke, hoerken for at se ind igennem Butik vinduerne, eller for at høste lidt, sjælt de store, gamle Sko, hun havde paa, gjorde hendes Fodder omme. Hun vidste, at hun havde et vanskeligt Arbeide for sig; thi hun havde at finde sit næste Maaltid saavel som et Sted at sove paa for Natten, der snart vilde nærme sig. Hun saa i Sandhed ud som en stakkels pjaltet og forloren siden Omstreifer, da hun endelig

næaede Londons Gader og blev puffet og skubbet paa alle Sider af Folkestim- melen. Hun holdt sin Moders salmede Kjole omhyggeligt ind til sig, — den eneste Ejendom, hun besæd, — medens hun ivrigt lod Dinene lobe omkring for at opdage noget Sted, hvor hun funde soge Tilflugt for Natten. Af og til standfæde hun for at spørge Born, der vare ligesaa fillede, som hun selv, om de vidste noget saadant Sted; men alle sammen havde et Hjem, saadant som det var, og de kunde ikke fortælle hende, hvor hun skulle finde Eh. Casjh vandrede videre, idet hun skchede de bredere og mere besørdede Gader og sogte ned i de mere smudsige og trange, som hun havde øret vant til, naar hendes Fader og Moder havde sammen sparet Penge nok til at betale

for et Logi i den kolde Vinterstid, istedefor at gaa til Arbejdshuset, deres sædvanlige Vinterkvarter. Hun var ikke meget julsten, thi Simon havde givet hende en god Frokost, og hun var bleven vant til at føle dette stædige Krav efter Føde, som ikke kan tilfredsstilles.

Endelig, da det var blevet ganske mørkt, og Gaderne kun oplystes af Gaslyset, kunde hun finde en rolig Plads, hvor de altsfor travle Politibetjente ikke saa let kunde opdage hende, og hun krobede ind i en tom Portholevning, der var dybere og lunere end nogen anden, hun saa. Hun hyllede sin Moders Ejole omkring sine Skuldre, lænede sit Hoved imod Dørposten og faldt i en urolig Sogn, og saa ofte, som hun blev forstyrret ved nogen usædvanlig Lyd, numlæde hun for sig selv de gode Ord, som hendes Moder havde sagt, Gud lalte at høre.

Længe før Daggræn var hun ganske vaa-
gen og kaldte strax paa Bijo, førend hun
rigtig fandt, hvori hun var. Men der
var ikke en Lyd at høre. Bijo var jo
hos Mr. Simon, og hun var alene i den
store By! — Hun var falden i Sovn i
en træn Gaard omgiven af Pakhusse paa
alle Sider, og nu, da hun saa op fra den
Sten, paa hvilken hun havde hvilet, og
just kunde seみて Omridsene af Murene
imod den næsten sorte Himmel, synedes
det hende, som om hun laa paa Bundens
af en dyb, træn Grav, dybere og trængere
end den, hvori hendes Moder var bleven
begravet. Hun kunde ikke bære denne
Tøleje og famlede sig ud igen i Ga-
derne, hvor Dagens Travlhed allerede
var begyndt, og hvor de tungbelæssede
Bogne fra Landet ruslede afsted til de for-
sæellige Markedspladse. Hun følte nu
en gnavende Hunger, og Dusten fra Ba-
gerierne, hvor de friske Brod blevet tagne
ud af Bagerovnen, bragte hende til at
føle sig syg og svimmel. Alligevel slæbte

hun sig den ene Gade op og den anden ned, det blev fuldkommen Dag, og So-
len prøvede at skinne ned paa hende gjen-
nem den taagede Luft.

„Der maa være en lidens Plads for
mig et eller andet Sted“, sagde Cassy,
medens hendes Hjerte begyndte at synke
mere og mere, og de utallige Gader og
Stræder laa omkring hende ligesom
Spindelvevene i Skoven, i hvilke de uagt-
somme Fluer blevet indviflede og gik til-
grunde. „Jeg maa gaa ind i Buitikkerne
og spørge Folkene der, om de kendte No-
gen, der kan behøve en saadan lidens Tje-
nestepige som jeg.“ Men Folkene i Bu-
titikkerne saa mistænklig paa hende, og
Alle sammen svarede raat paa hendes
Spørgsmaal, undtagen en sygelig ud-
seende Kone, som, da hun saa hendes
magre, udslættede Ansigt, gav hende et
Stykke Brod, hvilket Cassy neppe kunde
svælge, saa træt og cengstelig var hun
bleven. Thi hun havde begyndt at be-
tragte sit eget Billedet i de Speile, der
vare udhængte tilhalgs i nogle af Buiti-
kinderne, og hun indsaa, at den ikke var
Mange, som vilde tage hende til Tjene-
stepige med hendes uafsedte Ansigt, ufrøm-
mede Haar og smudsige, fillede Ejole,
gjennem hvis hyllede Ørmer hendes
magre Arme stak frem. Hun maaatte
drist opgive Haabet om at finde en Plads!

Det var Eftermiddag, førend Cassy i
Fortvivelse opgav alt Haab og satte sig
ned saa meget affides som muligt paa et
Trin i en af de Trappeafsatser, der fører
fra London Bridge til Gaderne neden-
under. Mænd og Kvinder, Gutte og
Piger gif op og ned forbi hende uden at
bryde sig om den elendige Skiffelse, der
såd sammenkroben i et Hjørne med An-
sigtet skjult i Hænderne. Kanske det var
et altfor almindeligt Syn til at blive lagt
Mærke til her, eller at de Forbigaende
havde det altfor travlt til at have Tid til

at standse og spørge den stakkels Pige, hvad der feilede hende. Vidt efter lidt faldt hun hen i en drommende Tilstand, i hvilken det forekom hende, at hun var kommen tilbage til Skoven, langt, langt bort fra de støiende, travle, forvirrede Gader; hun saa de halvtamme Fugle flagrende ned paa Græstorven ved hendes Solken, naar hun hadde sparet nogle Brodkrummer til dem, og de brune Ekorn smittede op og ned i Træerne, naar hun plukkede Nodder i Hasselbuskene, og hun kunde høre Kragefolkernes lydelige Strig, naar de sloi fra Markerne hjem; thi de havde jo Neder at sove i; og hun lyttede til Humlerne, der surrede omkring paa de seneste og vafreste Høstblomster, for end de trak sig tilbage til sine lune Vin terholiger. Hendes Moder var etter i Live og raabte: „Casjh!“ langt borte imellem Træerne, længe førend hun kom i Sigte af Teltet. „Casjh! Casjh!“ Raabet blev svagere og svagere, og syntes hende at lyde længere borte, da hun plud selig blev vækket op af denne underlige og behagelige Drom ved Lyden af et Barns Graad lige i Nærheden.

Casjh løftede Hovedet og lod sine dunkle Øyne lobe rundt. Paa Trinet just ovenfor hende stod en liden Gut med langt, vakkert, krosset Haar og klædt i en Lærredskluse, men uden Hat paa Hovedet. Han hulskede og græd heftigt, og Casjh, der ikke kunde taale at se Nogen bedrøvet, udstrakte sine Arme imod ham og talte til ham saaledes, som hun pleiede at tale til Bijo. Barnet ophørte et Dansk at græde for at se ind i hendes Ansigt, der smilede saa venlig til ham, og derpaa trippede han ned til hende.

„Hvad er der i Veien?“ spurgte Casjh.

„Moder er gaaet bort og har mistet mig“, svarede han og vilde etter briste i lydelig Graad; men Casjh lagde sin

Arme omkring ham og borttorrede Taarerne med sin Moders Hjole.

„Hvor lever Moder?“ spurgte hun.

„Bortenfor Hjørnet“, sagde Barnet tæt ved det Hus, hvor Folk blive drukne.“

„Og hvad hedder du?“ spurgte Casjh igjen.

„Alfnyttilh“, svarede han.

„D, jeg har aldriig hørt et saadant Navn, som det“, sagde Casjh; men kom og gaa med mig, saa skal vi nok finde Moders Hus et steds.“

Men, da hun prøvede at reise sig op, følte hun sig saa svag og sjælvbende, at hun sank tilbage igjen paa Trappetrinet. Alt syntes at gaa rundt for hende, og hun kunde neppe se Barnets Ansigt, skjont han stod tæt ved Siden af hende og klappede hendes Kinder med sine smaa Hænder.

„Kanske“, sagde han efter et Par Minutters Forlob, „kanske det var mig, som løb bort, og ikke Moder. Jeg løber bort ofte, og Politimanden ta'r mig tilbage igjen. Har du nogensinde løbet bort?“

„Ja“, sagde Casjh, og Taarerne strømmede til hendes Øyne; jeg er løbet bort og har forladt Bijo.“

„Hvem er Bijo?“ spurgte han.

„Det er min lille Hund“, sagde hun; „jeg erkommen langt borte fra for at finde en Plads, men jeg kan ingen finde.“

„Er du bange?“ spurgte Barnet. „Jeg har aldriig løbet saa langt bort før, og jeg er bange.“

„Du burde ikke have løbet bort fra din Moder“, sagde Casjh; „det vilde jeg aldriig have gjort, aldriig, aldriig. Hun græder for dig nu, det er jeg vis paa, og tænk, om du aldriig finder hende igjen, og Politibetjenten tager dig hen til Fattighuset, hvor alle de fattige Folks Børn gaar, hvad vilde du saa gjøre?“

Men ved denne forandrede Tone i Casjhs Tale begyndte Barnet igjen at

græde høit og styrkede tilbage igjen opad Trapperne for at føge efter sin Moder. Ved en uhyre Anstrengelse reiste Casjh sig for at følge ham raabende: *Alsytilly! Alsytilly!*" idet hun klatrede opad den lange Trappe til Broen ovenover. Hun kom just tidsnok op til at faa et Glimt af ham i hans Kærredsbluse uden Hat paa det smukke, krokkede Hoved, da han løb gjennem Mængden tværs over London Bridge. Den skarpe Luft fra Floden forfristede og styrkede hende, og hun forføjede ham, idet hun netop havde ham i Sigt, langt foran sig mellem den brogede, travle Mængde, der passerede frem og tilbage paa dette besværdede Stroø.

Femte Kapitel. Casjns første Blads.

Bed den anden Ende af Broen tog Casjh Barnet igjen, just som han stod der i Twil om, hvilken Bei han skulle løbe. Hun spurgte ham atter om hans Navn, og hvor han levede; men nu havde han forglemmt Altting og kunde ikke gjøre Andet end græde og raabe paa sin Moder. Hun tog ham da ved Haanden, og de løb affred begge to for at føge efter „Husets bortenfor Hjørnet.“ De kom omkring mange Hjørner og gif igjennem mange Gader, indtil de omsider atter kom tilbage til Naboslaget af Broen. Casjh forglemte næsten sin egen Trethed og Svaghed, og sjælt hun følte sig tvungen til kun at bevæge sig langsomt fremad, var hendes Bevidsthed og hendes Længe fuldkommen klar, som om hun var i Skoven med en siden, vildfarende fugl i Haanden, føgende efter det Røde, fra hvilket den var falden ned. Den lille, varme Haand i hendes mindede hende om en saadan siden fugls varme, han-

kende beængstede Bryst, og hun følte sig nu ikke længere alene i Londons Gader.

Endelig kom de ind i en rolig Gade, hvis Huse engang havde været Boliger for Folk af en bedre Klaæde end den, der levede her. Hun saa foran sig et smalt Hus paa tre Etager med blot et Værelse i Bredden og et vindu med smaa Ruder i hver Etage, for hvilket de gamle, gulhvide Rullegardiner vare næsten helt nedtrukne. Murene vare næsten sorte af Alder og Rog, og de daarlige vindueskarne vare smudsige af Stov, som havde samlet sig paa dem gjennem Maaneder og Aar. Sjælt alle Husene deromkring havde et noget forfaldent Udsigende af Mangl paa Maling og Rengjøring, syntes dog dette at være endnu mere forsømt og usælt. Nederste Etage bestod af en Butik med et gammeldags Buevindu, i hvilket noget Legetøj var udstillet, og Ordene: „Kongelig Barbering“ var malet med store, salmede Bogstaver tværs over de smaa Ruder. Nedenunder Binduet var fastslæct et gammelt sprukkent Bredt, med en næsten udslettet Inscription: „Dette er den esterspurgte Barberstue.“

„Kanske de vilde tage mig i Ejendom“, tenkte Casjh, idet hun standede og betraktede Husets bedrøvelige Forside. Men i samme Dieblik trak Barnet hurtigt sin Haand ud af hendes og styrkede strigende over Gaden og indad Doren i den esterspurgte Barberstue. Casjh fulgte efter og ful netop se, at en hoi, stor Kone med en Hylde af vakkert Haar som Guttens, tog ham i sine Arme og førte ham ind i et Bagværelse, udenfor hendes Synsvidde. Dette forekom hende meget haardt. Hun havde vandret omkring med ham i lang Tid til trods for sin store Trethed, og nu blev han taget bort uden at et Ord blev talt til hende, der netop længtes saa usigelig efter, at nogen fulde

tale venligt til hende. Hun saa ind igjennem Butikkinduet, hvor nogle ildhaarede Dukker stirrede paa hende med sine Perlevine, men hun kunde ikke se Nogen indenfor dem i Butikken. Hun var i Begreb med at gaa sin Vej nedslaaet og haablos, da hendes Dine faldt paa et Stykke smudsigt Papir, der var fastet til en af Kuden med en Øhlat i hvært Hjørne:

„En ung Tjenestepige med god Karakter onfles. Efterspørg indenfor.

Det tog nogen Tid for hende at stave sig igjennem det, sjældent det var med trækte Bogstaver til Lettelse for faadanne, som hun, der ikke kunde læse videre godt, og hvis ikke hele hendes Hjælpe havde staet til at finde en Plads, vilde hun have opgivet Arbeidet, forend det lyklets hende at læse de faa Ord. Hendes Livsaander begyndte at reise sig igjen, idet hun forstod, hvad her var Spørgsmålet om; dog var hun næsten bange for at vove sig ind i Butikken, og da hun vandt Mod nok til at gjøre det, trippede hun blot et Par Skridt indenfor Døren og stod der rolig ventende, til den høie Kone saa hende og kom hen til hende med Barnet, der holdt hende fast i Kjolekjøret.

„Om Forladelse“, sagde Gæshy i en sagte, besteden Tone; „det var mig, som bragte Deres lille Gut sikkert hjem igjen, og nu ser jeg, det staar i Binduet, at De ønsker en ung Tjenestepige, og jeg søger just efter en Plads, om De vilde være saa snil at tage mig.“

Gæshy vidste ikke, hvad der fejlede hende, men hendes Stemme blev lavere og lavere, og det syntes hende, at der paa engang blev mørk Nat, og at hun faldt længere og længere ned der, hvor der hverken var Lys eller Lyd. Hendes sidste Tanke var den, at hun sikkert maatte dø, o! om de blot vilde begrave hende i

en siden Grav i Nærheden af hendes Moders!

Da Gæshy kom til sig selv igjen, laa hun paa Gulvet i Værelset bagenfor Butikken med en蒲de under sit Hoved, og hun fornemmed en gjennemtrængende lugt af brændt Ærter under sin Næse. I første Døbelik indbildte hun sig at være i Skoven, hvor en faadan lugt ikke havde været ualmindelig ved Aftentide, da man pleiede at opbrende det rapsede fuglekæres Ærter, som ellers kunde være sladderagtigt. Men da hun aabnede sine tunge Dineslaag, saa han Barnet, hun havde fundet, staar ved hendes Hjælper og stirre paa hende med opspilede Dine, medens Moderen knælte ved Siden af hende og holdt en brændt Ærter op til hendes Ansigt. Hun prøvede at reise sig op, men folte sig altfor svag til at kunne røre sig.

„Jeg er faa udslættet“, hvilskede Gæshy med sjælvvende Læber. „Jeg kunde ikke hjælpe det. Moder pleiede at sige, at jeg vilde nok overvinde det og ikke føle det saa stemt, naar jeg blev ældre.“

Stemmen frigtede hende igjen, og Tærerne trillede sagte nedad hendes Kinder. Konen holdt hende ligge stille og holde sig rolig, og hun var glad ved at adlyde, idet hun undrede sig over, hvad Konen vel vilde gjøre med hende. Bilde hun sende Bud efter en Politibetjent og faa hende sendt paa Arbeidshuset? Hun sagttog hende, medens hun ragede op i Fjorden i Kaminen, der næsten var kvælt af en Mængde Æste, og fik Kjedelen til at luge op ved Hjælp af en Bundt Fliser, som hun tendte under den. Det lille Kjøllen var mørkt og endnu mere smudsigt og forsømt end det udvendige af Huset, og Konens lange, garnerede Kjole fejede Støvet af Gulvet, medens hendes hængende Wrmer dyppede ned i alt, hvad der kom i hendes Vej. Men i Gæshys Dine saa hun ud som en stadselig Dame,

og da hun knelede ned igjen og løftede hendes hoved op og holdt en kop varm, oplivende the til hendes læber, følte hun sig beredt til at øfre sit liv for hende.

„O!“ sagde hun, idet hun inderlig saa hende op i unsigtet; „hvad blot vilde tage mig i tjenesten og prøve mig! De lære mig baade at læse og at sige gode ord i fattighuset, og jeg pleiede at hjælpe til med at gjøre rent og løbe grinder; jeg skulle holde mig fra at rapse og stjæle, og hvis moders levede, kunde hun fortælle dem, at jeg vilde blive en flink liden tjenestepige, hvis De blot vilde være saa snil at prøve mig!“

Hun iagttog aandelos virkningen af sin lille tale, halvt med haab og dog halvt mistivslende om, at saa stadselig en dame ville tage en pige som hende. Konen svarede ikke strax, men monstrede hende noie med et blik, der bragte cashy til pinlig at føle, hvor fillet og smudsig hun maatte se ud. Nei! der var vist ikke noget haab for hende. Hun vilde blive jaget ud igjen paa gaden som en, der ikke var værdig til en plads, som denne. I forfærfælelsen herfor lykkedes det hende at reise sig helt op paa sine ben og gjøre en dyb reien, ligesom honfaldende, for den hoie kone, der knæsede foran hende.

„Jeg tror neppe, du vilde passe for mig“, sagde denne; „du er meget lidens, og her er en hel del at gjøre. Jeg har aldrig været uden en tjenestepige før og er ikke vant til selv at arbeide, saa du vilde have alt, hvad her forefalder at udføre.“

„Jeg er meget stærk“, svarede cashy med fornøjeligt haab i sit hjerte, — „og jeg spiser ikke meget. Jeg har aldrig farer saa omkring før og vil aldrig gjøre det mere, hvis De blot vilde prøve mig!“

„Hør du ingen unbefaling?“ spurgte konen.

„Nei frue, jeg har aldrig haft nogen tjenestefør“, sagde cashy, og hjertet begyndte at synke.

„Hvis du vilde blive her uden kon, blot for den mad og drikke, du behøver,“ vedblev konen, „saa kunde jeg prøve dig for en måned eller to.“

„O, jeg behøver ingen kon!“ raabte cashy.

„Men du maa have nogle flere kærligheder“, sagde hun. „Hvad har du i den bundt der?“

„Det er min moders“, svarede cashy, idet hun med omhyggelig hånd opruldede den gamle, falmede kjole og holdt den op for sin nye herskerindes sine.

„Det kan blive til en for dig“, sagde denne; „jeg skal klippe den til, og saa kan du selv sy den, hvis du forstår det. Jeg vil saa thylly til at sjælere dit haar fortære, og saa vil du komme til at se lidt mere ansændig ud.“

Cashy hørte paa disse ord med forskellige følelser. Hun havde ikke det mindste imod at lade sit tykke, sammenfiltrede haar klippe kort, for dette var blevet gjort hver vinter, naar hun havde været i fattighuset, og hun betragtede det som noget, der faldt af sig selv; men hun kunde ikke taale den tanke at sy om og slide op sin moders kjole, der var den eneste ting, hun havde til grindring om hende. Alligevel vovede hun ikke nu at fremkomme med nogen modsigelse, og da hendes herskerinde syntes at vente paa et svar, prøvede hun at omgaa sagen for det første, idet hun spurgte:

„Hvem er thylly? O, jeg bryder mig ikke om, om De lader mit haar klippe kort.“

„Mr. Thylly“, svarede hendes herskerinde i en streng og værdig tone, der gjorde cashy ganske forsagt; „Mr.

Tilly er din Herre. Jeg er Mrs. Tilly, og dette Barn her er Master Alfred Fitzgerald Tilly. Foruden os tre er der gamle Tilly i Bagværelset ovenpaa, og du vil have at opvarte os alle. En Ting forlanger jeg noede overholdt; du maa opføre dig med al sommelig Respekt. Mr. Tilly, Mrs. Tilly og Master Alfred er vores Navne, og du maa erindre at sige Herre og Frue til os, naar du taler til os."

„O ja, Frue, det skal jeg ganske vist gjøre", raahte Casby og niede etter dybt. Hun var hange for allerede at have fornærmet sin nye Hærskinde ved sin Mangel paa god Opsørsel. Men hvem havde vel funnet lære hende god Opsørsel derude i Skoven?

„Om Forladelse, Frue", tilføjede hun derpaa; „jeg har levet i en meget løn Stilling. Vi var Skovfolk, Fader og Moder og jeg, og vi pleiede at gaa til Fattighuset om Vinteren. Der var ingen uden Moder, som kunde lære mig Nogenting, men hun havde engang været Ejenestepige. Jeg vil gjøre Alt, hvad jeg kan, for at blive en god lidens Ejene-stepige, Frue."

„Godt, vi vil se", sagde Mrs. Tilly. „Du behøver ikke at begynde med nogen Slags Rengjøring idag, for du er lidt klein og udmattet. Kom med ovenpaa, saa skal jeg vise dig, hvor du skal sove." — Skulde hun maa ske saa en virkelig Seng for sig selv til sidst? Casby fulgte Mrs. Tilly opad en mørk, smal og steil Trappe til Bagværelset ovenpaa.

for, der udelukkede Dagslyset og den friske Luft. Der var meget faa Moshler i det; en gammel firstolpet Seng stod ved den ene Væg, og i den laa en meget gammel Mand, hvis magre, blege Ansigt, hule Tindinger og indfaldne Mund var det første, der faldt Casby i Øjnene, da hun traadte ind bagefter sin Hærskinde. Værelset var dog ikke ganske blottet for Prydelsor; thi paa den høje Kaminhylde stod tre Parlyklokke, hvis udskarne Ansigter aldrig vare blevne fuldførte, og paa Veggen hang i nogle gamle Kammer endel Bekjendtgjørelser om Rosslands Macasharolje og Kalydor (d. e. Skønhedsvand) samt andre engang livligfarvede Plakater. En Dufi af vel lugtede Sæbe gjennemtrængte nægtig Luften i Værelset; thi hele Forraadet for Buttikken nedenunder var opbevaret i en Kasse, der tjente til Toiletbord, og paa hvilken stod et Speil i en Ramme med afslidt Forgholdning. Jen Krog af Værelset laa en Madrats og et gammelt Uldteppe paa Gulvet, og dette betegnedes af Mrs. Tilly som Casbys Seng.

„Gamle Tilly er tilhørlig til at være lidt brydsom om Natten sommetider", sagde hun, „og min Ejene-stepige sover altid i dette Værelse for at kunne opvarte ham, om han skulle forlange Noget. Du maa være temmelig sharp med ham; for han er ikke ganske rigtig i sit Hoved. Han er meget gammel og gaar i Barndommen, forstaar du, ganske i Barndommen. Se paa ham nu! Enhver vilde sige, at han sov."

Casby saa noie paa ham. Hans Øyne var fast tillukkede, og hans Ansigt var saa roligt og stille, som et Barns i den sundeste Sovn. Der var ikke et Tegn til, at han hørte, at de var i Værelset, sjæll Mrs. Tilly talte med lydelig Stemme, som for at vække ham op, hvis hun kunde.

Sjette Kapitel.

I Beulah Land.

Bagværelset ovenpaa var mørkt og stummet, med høje Mure overalt uden-

„Han ligger altid saa, naar jeg kom= paa hende med Underlighed. Han smilede godmodigt, og hans strumpne, skælvende Hænder vare udstrakte mod hende. Gashy vovede sig hen til ham, sjont hendes Hjerte slog hurtigt.

„Onsker De noget, Herre?“ spurgte hun.

„Intet, Intet! Blot at Budet skal komme“, svarede han. „Og saa er du ogsaa en af Pilegrimen? Og er netop kommen ind ad den snevre Port, ser jeg, med din Byrde endnu der. Men hvilken liden Byrde! Ikke lig min, ikke lig min! Du er en liden Pilegrim, og jeg var en fuldvoxen Mand med en meget stor og tung Byrde hæilende paa mig. Du vil miste den, du vil miste den, min kjære; vent, til du kommer til Korset!“

„Om Forladelse, Herre“, sagde Gashy, „jeg onsfer ikke at miste den; det er mit Moders gamle Kjole.“

„De ville give dig en ny“, sagde han, „naar du kommer til Korset; de straa= lende Engle ville mode dig der, og den første vil sige: 'Dine Synder ere dig forladte!' og den anden vil aflæde dig dine Filler og ifore dig en sjon Kleedning, og den tredie vil sætte et herligt Mærke paa din Pande. Naar du ser Korset, vil du blive været og gjort ren og stiftet for den nye, hvide Kleedning.“

„Men maa jeg ikke behøde min Moders gamle Kjole?“ spurgte hun med Taarer i Dinene.

„Det er bedst, du spørger Fortolkeren om det“, sagde han; „du maa besøge Fortolkerens Hus, forend du naar Korset. Sig ham at, jeg bad dig at spørge ham, for han hænder godt mig. Jeg var der hos ham for lang Tid siden. Fortæl ham, at min Pilegrimsvandring har været fuld af tunge Prøvelser; men det Bitre maa komme forend det Søde, og det gør det Søde endnu sòdere. Fortæl ham, hvor jeg er, og hvorledes Sta-

^{*)} Det bemærkes, at den gamle Mans bil= ledige Talemaader ere hentede fra Bunhans allegoriske Verk: „En Pilegrims Ban= dting til det himmelske Jerusalem.“
Red.

dens Børn gaar ind i Kongens Haver og plukker Blomsterbulletter til mig, og hvorledes mit Kammer altid dufter med Virak og Myrrha. Fortel ham, at jeg stadtig hører Fuglene synde, og de straalende Engle ofte komme og have Samtaler med mig. Ja, jeg har endog selv seet Stadens Porte og Gader, alle af Guld og Perler og dyrebare Stene. Hushaa at fortælle Fortolseren disse Ting, naar du seer ham!"

"Men er det da sikkert, at jeg faar se ham?" spurgte Casjh.

"Du kan ikke komme frem uden at passere hans Hus", sagde han. "Bistofok, Trofast gif ikke ind der, men Kvinderne og Børnene biede hos ham i mange Dage, og han sendte Mrs. Storhjerte afsted med dem til Skjenhedens Hus. Han vil sikkert beholde dig hos sig en Stund, og du maa huske at bringe ham mit Bud."

"Det lover jeg Den sikkert", svarede hun; men der vil gaa en lang Tid først, for jeg er kommen her for at være Tjenestepige, og jeg haaber, jeg skal blive her en lang Stund, hvis Mrs. Tilly liser mig, naar hun har prøvet mig en Maaned. Er der ikke Noget, jeg kan gjøre for Dem nu?"

"Intet, Intet!" sagde han igjen. "Jeg har alle Ting og i Overslod. Der er Intet for mig at gjøre uden at vente, til Budet kommer. Om han kommer ved Daggrøn eller i Nattevagterne, saa maa du føre ham til mig strax; thi naar han kommer, skal jeg forlade min Seng og dette behagelige Kammer og gaa over Floden ind i Staden, og der vil Kongens Trompetblæsere møde mig, klædte i Hvidt og skinnende Klædebon, og bløse i sine Trompeter, og alle Stadens Klokker ville ringe af Glæde. Du maa ikke lade Kongens Bud vente!"

"O, nei, nei!" raabte Casjh ivrigt.

"O, hvor jeg skulde like at være der og se, hvis jeg fil Lov."

"Ifle naar jeg gaar", sagde han; "men hvis du er en sand Pilgrim og misster din Byrde, og faar hvide Klæder, vil Budet ogsaa komme efter dig en Dag. Da vil du gaa over Floden ind i Staden, og Trompeterne ville lyde, og Klokkerne ringe, og jeg vil være ved Porten for at passe paa dig, naar du kommer over. Men du kan ikke se mig, naar jeg gaar."

"Er det sandt?" spurgte hun, idet hun saa alvorligt ned i den gamle Mands roliges Ansigt og lyttede til hans sikre overbevisende Røst; "er det sandt, hvad De forteller mig?"

"Ganske sandt", sagde han og smilede til hende. "Du er endnu kun kommen igjennem den snevre Port og er ikke langt paa Veien. Vent lidt, til du naar Fortolserens Hus, saa vil han fortælle dig Alt om det, bedre end jeg kan. Du kom igjennem den snevre Port, gjorde du ikke?"

"O jo!", svarede Casjh, "da jeg var paa Veien igaar, efterat jeg havde forladt Mr. Simon og Bijo, kom jeg til den suevre Port, som fører til Skoven fra Woodsford-Veien. Det er en flot Brosti op dertil, men saa har man en meget god Vei for sig hele Tiden bagefter."

"God! Ja, det er Kongens Landevei", svarede han. "Om de velfarende Mennesker der end ere Daarer, skulle de dog ikke fare vild; ingen Löve eller andet Kolddyr skal komme ind paa den eller blive fundet der!"

"O nei!" raabte Casjh, "der var hverken Löver eller andre glubende Dyr, og jeg gif ikke vild hele Veien, til jeg kom ind i Gaderne. Og jeg var ikke faret vild da heller, som De kanske tror, for jeg havde ingen Plads at gaa til. Jeg er

saa glad, fordi jeg har fundet en Plads til sidst."

„Jo, jo“, sagde han, „Kongen siger, at han er selv gaet hen for at berede en Plads for dig.“

„O, jeg kan ikke tro det!“ afbrød Gasly ham leende; „De fortæller mig bare Historier. Kongen ved ikke noget om mig, kan De fåsonne; jeg er en meget simpel Pige, er jeg. Han ved ikke, at

der findes en saadan Pige nogetfleds. De gjor Nar af mig nu.“

„Hys!“ hvilskede han, idet han vendte sit Ansigt til Væggen igjen og lufkede Dinene, som om han sov.

Gasly hørte en strigende Stemme raabe opad Trappen til hende, at hun skulde komme ned, og efter et forgjæves Forsøg paa at glatte sit uredte Haar foran Speilet adled hun sin Herserindes Besaling. (Fortsættes).

Maria Magdalena.

(Af Chr. K. F. Molbeck).

Ene, langs med Kildens Bolger
Gaar Maria Magdalena;
Et hun med de Andre folger,
Bud ei, Herren er opstanden.

Ene, langs med Kildens Bolger
Gaar Maria Magdalena,
Og den Smerte, Brystet dølger,
Strommer ud i Taarer klare.

Men i Stovens Dyb hun plukker
Bilde Roser og Cypresser,
Slynger saa, imens hun suffer,
Blomsterne til sagre Kransse.

Hen til Bjergetts Hvelvinge bære
Bil Maria disse Kransse;
Hendes Offer skal de være,
Hjærlighedens sidste Gave.

Og med Blomstens lette Duften
Blander hun sin Længfels Suffe.
De skal stige gjennem Lusten,
Høit om hendes Kummer tale.

Ene, langs med Kildens Bolger
Gaar Maria Magdalena,
Og den Glæde, Brystet dølger,
Tubler høit fra hendes Leber.

Men en Stemme da hun hører:
„Hvorfor græder Zions Datter?
Er det Sorg, som hende fører
Hen i Cederstovens Skygger?“ —

„Er Du Gartner her i Haven,
O, saa sig, hvor Jesus hviler;
Thi han er ei mer i Graven,
Dækkes ei af Marmorstenen.“ ”

Kun et Ord: „Maria!“ siger
Stemmen nu saa mildt og hjærligt,
Og fra hendes Øie viger
Tvidlens Slør, da hun ham tjender.

Det er Jesus; glad hun knæeler
Der, hvor uslig Taaren træsler,
Og mens Diet paa ham doæler,
Ud hun strækker sine Arme.

Men tilbage Jesus træder;
Thi med jordisff Haand ei længer
Tor han røres; og hun græder
Glædestaarer for hans Fedder.

Paulus Boccatus.

(Af Ludvig Harms).

Før at glæde fromme Børn vil jeg nu fortælle en Historie, som en gammel Præst ved Navn Paulus Boccatus, der døde i Hermannsburg i Aaret 1655, har meddelt om en tiaarig Dreng, som hedte Konrad Hinz og hvis Fader var „Immer“, det vil sige Bievogter om Sommeren og Slagter om Vinteren, og hvis Moder hedte Barbara. Denne Dreng havde det Mærkelige ved sig, at han ved det mindste straffende Ord af sin Moder græd, faldt hende om Halsen og under Taarer bad hende om Tilgivelse, samt lovede Bedring; naar derimod hans Fader, som i den lange Krigs (Tredive-aarskrigens) Tørvildelse var bleven en Druffenholt, ofte i Druffenkast mishandlede og slog ham paa det Haardeste, saa fortrak han aldrig en Mine og udgjed aldrig en Taare, men stille og stadigt frembed han sin Ryg, som om den tilhørte en Anden og ikke ham. Engang besøger Præsten Familien og finder ikke Faderen hjemme, men Moderen sidder og græder og vasser Striberne paa Konrads Ryg med Ølje; men Konrad græder ikke. Sagen kommer paa Tale, og Boccatus spørger Drengen; „Men, mit Barn, hvorför græder du ikke, naar din Fader slaar dig, og hvorför græder du, naar din Moder dadler dig?“ Konrad svarer: „Fordi Fader bænder, men Moder synger.“ „Men gjor din Faders Slag dig ikke ondt?“ Han svarer: „Et Ord af min Moder gjor mig mere ondt, end alle de Slag, jeg faar af min Fader, thi min Moder har Ret og min Fader uret.“ Siden

sfer det en Aften, at Faderen, som har været borte og slagtet, kommer halv drukken hjem, og hører allerede udenfor Døren Moderen synge med sin lille Son, det er netop den kostelige Salme af Hans Sachs: „Hvi græmmer du, mit Hjerte, dig, Hvi lader Verden du med Svig Dig ængste, trække saa? Din Lid sæt til din Herre Gud, Som Alting stakte ved sit Bud.“ Imellem hører han Moderen græde. Han træder opbragt ind og misandler Sonnen; thi for dennes Skyld græder jo Moderen, og det er en Anklage mod ham; Sonnen maa da undgjælde for Faderens Synd. Drengen taaler Slagene og rører sig ikke, græder heller ikke. Da løfter Faderen Slagterøren i veiret og rækker i Vrede: „Unge, jeg slaar dig ihjel!“ Konrad ser rolig paa sin Fader og siger med klar Stemme, men ganste rolig: „Gjor det, Fader, de sto før kommer jeg til Jesus i Himmelten, og da har jeg Ro for Eder og glæder mig tun over, at I ikke kommer dit og kan pine mig mere.“ Det træffer endelig Faderhjertet, og med zitrende Stemme spørger han Sonnen: „Altcaa kan jeg ikke komme i Himmelten?“ — „Nei, Fader, J drifffer og bander ligesom Landsknegtene.“ Da falder Den Faderen ud af Haanden, og han bliver stille og gaar i sig selv. Hvad Drengens Ord har begyndt, det fuldender da ved Herrens Maade Præstens Ord, og Boccatus skriver under denne Beretning det Ord: Fædrene S Hjerter omvendt til Børnene!

En mærkelig Bogtrykker gut.

Hans Navn var Amedee Faubert, han var en Fransmand, han var født, før den store franske Revolution brød ud, og levede i Paris som en anseet Mand endnu under Ludvig Philips Regering. Hans Fader, der var Medlem af Parliamentet i Aix, var forbleven Kong Ludvig den 16de tro og havde været nødt til at skulse sig under Revolutionen i Året 1793. Hans Ejendomme blev beslaglagte, og da det paa Grund af hans talrige Familie var ham umuligt at udvandre, nedsatte han sig i Paris, hvor han truede sig i større Sækerhed end i en liden By, hvor han var kendt af Enhver.

Men i Paris, som i Aix, maatte han have noget at leve af. Den agtværdige Magistratsperson tog sat paa et Haandverk, og den ældste af Børnene, den lille Amedee, som dengang var fjorten. Alar gammel, blev ansat sam Læredreng hos en Bogtrykker. Han var en alvorlig og efterenkommelig Gut, der elskede Læsning høiere end Turnierer. Ifstedsfor i sine Fritimer at lege med andre Børn af sin Alder, tilbragte han dem i National-Bibliotheket, hvor han ved Læsning sogte at raade Bod paa sin mangelfulde Øpdragelse.

Paa den Tid holdt Orientaleren Venture i samme Bibliothek en Række Forelæsninger over det tyrkiske og arabiske Sprog, og den lille Arbeider blev en af hans ivrigste Tilmænere. Med aaben Mund slugte han Lærerens Ord, og man funde af hans Blif læse sig til hans underlige Bedrøvelse, naar det Dieblit var kommet, da han maatte forlade Studeringerne for at begive sig til sit Haandverk.

Men en Dag fik den unge Faubert en

langt alvorligere Grund til Sorg. Venture, som havde bemærket den fattige lille Bogtrykker mellem alle sine andre Elever, tog ham venligt i Armen, da de var komne ud i Gaarden, trak ham hen til sig og kyssede ham faderlig paa Panden, idet han sagde :

„Jeg tager nu Affæd med dig, mit Barn, thi jeg ophører med mine Informationer og reiser til Egypten.“

„Velan, Monsieur, tag mig med Dem til Egypten“, svarede den stakkels Amedee usorgerdet.

„Og hvad skulde du vel gjøre der?“ spurgte Professoren med et Smil.

„Jeg vil gjøre, hvad De ønsker, Monsieur, thi jeg vil ikke forlade Dem“, svarede Gutten, der saa mere og mere bestemt ud. „De kan sysselsætte mig paa samme Maade, som De sysselsætter de Andre.“

„Men de Andre skal ikke ledsgage mig“, gentog Venture, som rørtes over denne Hengivenhed. „Alle mine Elever er komne saa vidt i det arabiske Sprog, at jeg kan ansætte dem som Tolke hos de forskellige Generaler; jeg skal selv beklæde denne Post hos den Overstbefalende (d. e. Napoleon). Du indser saaledes, at jeg Intet kan gjøre for dig, min lille Ven.“

Gutten syntes et Dieblit hensunket i dyb Eftertanke; pludselig hævede han Hovedet.

„Det er det Samme, Monsieur, jeg følger Dem alligevel“, sagde han afgivende, og idet han soldede Hænderne, bad han, medens Taarerne rullede ham ned ad Kinderne:

„O, jeg bønfalder Dem, tag mig med; jeg skal være Deres Djener, om De vil,

thi jeg kommer til at dø af Sorg, dersom De forlader mig her."

Den gode Venture blev overvunden, og idet han sagde, at Faubert skulde bede sine Forældre om Tilladelse til at reise, lovede han, at Gutten skulde faa ledsgage ham i Egenstab af Sekretær.

Det fede, og fort derefter landede den lille Bogtrykker tilligemed sin Beskytter i Alexandria.

Det varede ikke længe, førend Venture blev dræbt i et Slag, og i samme Døgtskift bragte man General Bonaparte et Brev, som man netop havde frataget en Spion, og at domme efter den Persons Rang, som var Bærer deraf, maatte Brevet være af stor Vigtighed.

Generalen spurgte strax efter Venture og stod som lynslagen, da man underrettede ham om hans Død.

"Men gives der da ikke en anden Tolt i Leiren?" spurgte han i sienskynlig Uro, medens han dreide Brevet mellem fingrene.

Svaret var, at man Ingen hændte, thi alle Cleverne var fordelte blandt Armeens forskjellige Brigader.

"Hvorledes? Er her Ingen, som forstaaer Arabisk?" raabte Generalen og stampede af Brede med Foden.

"Ingen, eller saagdøtsom Ingen", svarede en af den Afdodes Venner. "Venture havde kun beholdt en Smagut hos sig, og han var ikke kommet længere end til Sprogets ABC."

"Hent mig ialtfald Gutten", sagde Generalen, der, som en Mand, nær ved at drukne, griber efter et Halmstraa.

Snart stod den lille Faubert foran ham.

"Forstaaer du Arabisk?" spurgte Generalen barsk og med et foragteligt Blif paa den spæde, sjælvende Dreng.

Da Faubert hørte disse Ord, blev han

helt forvirret og stammede istedet for at svare.

"Fat Mod. Jeg er ingen Barulv. Sig ja eller nei", sagde Generalen venligere.

"Ja—vel, ja, min General" svarede den statkels Gut med Sikkerhed, mens Hjertet slog, som om det skulde briske.

"Ah, du forstaar Arabisk?" gjenstog Bonaparte med et Smil, thi det kloge Udtryk, som pludselig oplivede Guttens Ansigt, gav Haab om, at hans Tillid ikke vilde blive støttet. "Kom her. Tag dette Brev; det er skrevet paa Arabisk, som du ser, og det skal du oversætte for mig. Ikke paa staende Fod. Jeg giver dig fire og tyve Timer til Arbeidet. Her har du mit Uhr; imorgen paa denne Tid bringer du mig Oversættelsen; dersom den er god, forører jeg dig Uhret og beholder dig hos mig; er den derimod flet, lader jeg dig banke og jage ud af Leiren; gaa med dig!"

Faubert fjernede sig med Uro og Bechmring. Men han oversatte godt det arabiske Brev, og stak den følgende Dag Uhret i sin Lomme og nød den Gre at blive ansat i Generalens Tjeneste.

Amedee Fauberts senere Ungdom var lige saa eventyrlig som Begyndelsen. Blandt hans mange Hendelser skal her meddeles en, som han selv gjerne fortalte, nemlig hvordan han som Tolt hos Oberst (senere Marstall) Sebastiani fulgte denne paa hans Gesandtskab til den for sin Grusomhed bekendte Djezzar Pascha. Fortællingen anføres her med Fauberts egne Ord.

"Først besøgte vi Alexandria, Kairo og Damiette; derefter besluttede vi at reise til Afrik, hvor den for sin Grusomhed saameget frygtede Djezzar-Pascha rejerede. Man raadede Obersten til at opgive sit Forsøt, men den hjalte Officer

hændte kun sin Pligt, og trods alle Fore-

stillinger indstilbede vi os for at føge Ti-
geren i hans Hie.

Vort Skib lastede Anker ved Foden af
Bjerget Carmel, tre Mil fra Byen; vi
agtede at sende et Bud til Paschaen, men
paa dette rædsomme Sted, hvorfra al
Retfærdighed var banlyst, saa man høv-
ten Baad eller Menneske. I denne
Forlegenhed valgte Obersten mig og den
yngste Officer som Sendebud, og vi reiste
for at udføre vort farefulde Hverv.

„Allene ved Shuet af Afræs Befæst-
ning fulgte jeg Hjertet sammensto fig.
Vi seilede ind i Havnens gjennem Skær,
som gjor Indseilingen meget vanskelig,
og begav os til Toldboden, hvor jeg le-
verede en af Paschaens Ejendoms Oberstens
Brev, idet jeg forklarede ham, for hvem
det var bestemt. Han tog det, kysede
det overboden, gav mig det tilbage, og
forlod mig for at underrette sin Herre om
vor Ankomst.

En Time senere stred vi over Træs-
len til Paschaens frugtindgydende Bolig
og blev gjennem mørke og bugtede Kori-
dorer forte ind i en rummelig Sal. Li-
geoversor Doren, gjennem hvilken vi
traadte ind, stod et Par Flodore aabne
ud til en stor Have. Her forlod vore
Ledsagere os, uden at mæle et eneste
Ord.

Ligesaa forundrede som forstørrede
over denne Hjemmelighedsfuldhed begav vi
os ud i Haven, hvor vi under de skyg-
fulde Træer ansaa os sikrere end inde
melle Paladsets mørke Mure. Idet
vi vandrede omkring i de skyggefulde
Gange, uden at turde vegle et eneste
Ord — thi vi folte, at Fienden lirede i
vor Nærhed — befandt vi os pludselig
ligeoversor en Olding, med hvidt, men
smudsigt Skæg, grove Klæder og et
gammelt Skawl vasket om Hovedet; han
sæd paa Jordens ved Foden af et Palme-
tre. Paa ethvert andet Sted vilde hans

elendige Ødre have ladet os tage ham
for en Tiggernunk; men her var ingen
Dviul mulig, vi var virkeligen i den frug-
telige Paschas Nærhed. Først betrag-
tede han os nogle Sieblikke med mørke,
glubende Øine, derefter gav han os et
Tegn til, at vi skulle tage Blads paa Jord-
en ved hans Side.

„Kristne“, sagde han med alvorlig
Stemme, „hvad vil I mig?“

„Herre“, sagde jeg, „en høit anset
fransk Officer, som af vor Regjering er
sendt hid til Dem, lader Dem overrække
dette Brev og udbeder sig et Svar.“

Djezzar tog Skrivenen, beholdt den i
Haanden og iagttag en dyb Tanshed. Med Et hævede han Hovedet og sagde:

„Kristne, I maa vide, at jeg er en
god Ven og en god Fiende; man figer,
at jeg er grusom, men det skal I ikke tro,
thi jeg er kun retfærdig. Jeg har altid
holdt af Franskmændene. Hvad har jeg
gjort dem, efterdi de er slærted mig Krig?
Nu er der sluttet Fred, og der behoves
altsaa ingen Traktat; mit Ord gjelder
ligesaameget som alle Sultanens Forsk-
ringer, thi for mig er et Ja et Ja og et
Nei et Nei. Derjom Officeren, som
har indsendt Eder, vil tale med mig, saa
lad ham fremstille sig, han skal være mit
velkommen. Der har I mit Svar.“

Da jeg gjentog, at det var mig paa-
lagt at bringe et skriftligt Svar, blev
han vred og lod os ved en brydende Be-
vægelse forstaa, at Audienten var tilende.
Vi maatte noie os med det mundtlige
Svar og steg slukforede i Baaden. Ober-
sten blev heldigvis tilfreds med Udfaldet
af vor Sendelse og besluttede sig til at
begive sig til Paschaen. Naturligvis led-
sagede jeg ham, og vor Driftighed krone-
des med fuldstændigt Held; thi Djezzar
viste sig om Eftermiddagen ligesaa naadig
og forekommende mod Keiserens Udsen-
dinge, som han om Formiddagen havde

vist sig brydende og uartig; men hans Venlighed smagte dog altid lidt af Tieren.

„Er du overbevist om, at Intet paa Jordens kan hindre din Dødstime, naar den først har ringet i Himlen?“ spurgte han blandt andre Artigheder.

„Naturligvis“, sagde Obersten koldblodigt.

„Jaafald har du idag Intet at frygte“, sagde Djezzar, med Forsøg paa at frembringe et velwilligt Smil. Du er kommen hid i Tiliid til mit Ord, og du har handlet ret, thi det gjælder mere end Noget i Verden. Jeg bryder dig Intet, ikke engang en Drif Vand, thi du kunde tro, at det var forgiftet. Heller ikke har jeg, for at smigre dig, ved din Ankomst ladet dig hilse med Kanonkud, thi jeg kan anvende mit Krud bedre, og dersom du dadler min Mangel paa Opmerksomhed, vil du kunne forstaa min Opførel, waar du faar høre følgende Historie:

„En fort Slave uden Familie havde i Drønen fundet en Plet, bestygget af Palmetræer, vandet af en sprudlende Kilde og beplantet med Sukkerrør. En Forbireisende sagde til ham: „Gid Himmelens Belsignelse maa hvile over dit Hoved.“ Slaven svarede: „Pak dig, Skurk!“ „Hvorledes“, skreg den Reisende, „jeg nedbedrer Belsignelse over dig, og du gjengjælder mig med Hornærmelser.“ „Jeg har mine Grunde derfor“, vedblev Slaven, og han gjentog: „Pak dig, Skurk!“

„Slaven havde Ret“, tilføjede Djezzar, „thi dersom hans Svar havde været venligt, vilde den Reisende have sat sig ved hans Side, vilde have spist af Dadlerne,

drukket af Vandet, og maaesse vilde han, om Lysten til at bo der var kommen over ham, have tilintetgjort den, som først havde sat sig i Besiddelse af Stedet. Nu ved du Grunden til, at jeg har modtaget dig, som jeg har gjort.“ —

Det var ikke mindre interessant at høre Faubert omtale sine forskjellige Senderier i Orienten, i Sardeleshed den til Persien, hvorhen han stilleedes af Napoleon i Aaret 1805, for efter General Gardannes Død at afslutte en Overenskomst med Schachen imod England. Engländerne, som dengang var tilvens med Tyrkiet, lod ham fange af Kürderne, der dog ikke tog ham af Dage, men i Haab om Løsepenge nioede sig med at holde ham fangen og indespærede ham i en vandtom Cisterne, hvor han forblev i ni Maaneder. Han befriedes om sider af en Kvinde, som haabede ved denne gode Gjerning at redde sit Barn fra Pesten, og han ankom i en saa ynkelyg Forfatning til Bagdad, at Schachen, for at holde Liv i Napoleons Udsending, betroede ham til sin Læge, idet han ledsgede sine varme Anbefalinger med Ord, som var lidet opmuntrende, naar man tager Hensyn til Fauberts døende Tilstand: „Jeg betror dig denne Kristen. Du indestaar mig for ham, om du har dit Liv hært. Dersom han levende forlader mit Rige, skal jeg overvelde dig med Hæder og Rigdom, men dor han, skal du ogsaa do.“

„Den ulykkelige Doktor var saaledes fortvivlesen ner, saa snart jeg havde det mindste Unfald af Feber“, tilføjede Faubert. Patienten kom sig imidlertid snart, og derved var ogsaa Doktoren frelst.

G a a d e r.

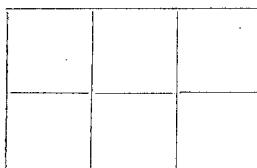
No. LXI.

(Af Hanna Winsnæs).

Se hif, en Mursvend ved Stranden gaan
 Og bygger et Hus saa tæt.
 Det Redskab, hvormed han Leret slaar,
 Han ikke i Stadens Butikker faar;
 Han fædtes til Verden med det,
 Og Saugen, hvormed han Tom'ret sjær,
 Paa eget Legem' ham voget er.

No. LXII.

Borttag 3 af de 15 Sider i disse 5 Kvadrater,
 saa at der bliver 3 hele Kvadrater igjen.

Oplosning paa Gaaderne i No. 6.

No. LIX. Sees.

No. LX. Man tegner med en Blant en Cirkel, afdeler dens Omkreds med Punkter i 5 lige store Dels og betegner Punkterne fra Venstre til Hoire med Tallene 1. 2. 3. 4. og 5. Nu tegner man en Stjerne ved at føre Blanten fra 1 til 3, fra 3 til 5, fra 5 til 2, fra 2 til 4 og fra 4 tilbage til 1. Man har nu 5 Spids og 5 Overfæring ; man sætter et Tre ved hver Spids og et ved hver Overfæring.

Blanding — Nyt og Gammelt.

Angaaende Charles Dickens's sidste Levetid hidstættes af den af hans Ven Forster strevne Biografi følgende : Faa Menneskers Liv har været saa rigt som Dickens's . . . Døgnet synes at have mere end 24 Timer for denne livlige Natur, og Rummet eksisterede neppe for den(!). Dette er i Begyndelsen herligt at betragte; men ser man det i længere Tid, saa maa det forekomme En, som om Legeme, And og Hjerte var i en uafladelig Steeplechase (d. e. halsbrekkende Ridt), som om det altid gik hurtigere og hurtigere fremad i Kraft af den opnaaede Hurtighed, det vil sige : hele Massinen kommer lidt efter lidt i en saa svimlende, rasende Bevegelse, at den til sidst maa springe i Luften eller fortære

sig selv. Allerede ved Bleakhouse havde Digteren formummet en ubehagelig Mindelse, som tilhvidsede ham: „Du er overanstrengt“, og ved Romanstrivning, Tidskriftredaktion, Fester og Tilstelninger havde han mangen Gang en Følelse, „som om hans Hoved fulde springe itu som en glødende Bombe.“ Siden Little Dorrit (1856) har han ikke freget noget betydeligt Verk mere, og selv i dette lander Sporene af en nervøs, overanstrengt Aand sig ikke mistjende. Kort efter begyndte hin ulykkelige Bane af offentlige Forelæsninger, som inden fortid fulde udslide hele hans Person og gjøre den ukjendelig. Ifje som om ikke Dickens allerede tidligere fulde havde tenkt paa at „gjøre Penge“ eller paa at optræde for Publikum. Evertimod, han glædede sig allerede fra Begyndelsen til den rige Løn, som var ham et kostbart Bevis paa en vidt udbredt Anerkjendelse; men han lod ogsaa, som Spilleren, det hurtigt og rigeligt Erhvervede gjerne springe; han negtede ikke sig selv eller sine Noget, men han havde ogsaa for Venner og Fattige altid en aaben Haand. Men nu bemærktes han af den fixe Ide at tjene Mæget for baade at sørge for Nutid og Fremtid, for at kunne give rigeligt ud, og lægge rigeligt op. Det lykedes ham ogsaa i rigt Maal; thi trods en mere end komfortabel Levemaade med en talrig Familie og storartet Gjæsfrihed, trods de mange Reiser med Børn, med Ejenerstab, Pil og Pak, trods overordentlige Anstæffelser af alle Slags og uafsladelige Bygningsarbeider, efterlod han i 1870 en Formue af 2 Millioner, efterat der i 1858 af al den Fortjeneste, som hans 12 store Verker, hans Rejsedagbøger, hans Julesfortællinger osv. havde fastet af sig, ikke var en Døgt tilbage. Men for hvilken pris blev dette Efterladensstab erhvervet! Om den Levedis, Dickens ved

sine Forelæsninger f. Ex. 1868 i Amerika forte, erfarer man noget nærmere af følgende Brev fra ham: „Jeg kan ikke tage saa meget til mig, som jeg absolut trængte til, og har antaget følgende Levedis: Kl. 7 om Morgenen driften jeg i Sengen et Glas Fløde med 2 Spisesteer Rum i; Kl. 12 en Sherry-Cobbler (en meget stærk Blanding af Spirituosa); Kl. 3 en Seidel Champagne, og 5 Minutter over 8 et Egg med et Glas Sherry. I Pauserne under Forelæsningerne den stærkest mulige koghede Rødsuppe, Kl. 10½ Supper, hvorhos jeg driften lidt af et eller andet Slags. Jeg spiser ikke mere end $\frac{1}{2}$ Pund solide Næringsmidler i 24 Timer, neppe nok det.“ De Dage, han forelæste, det var 5 Gange om Ugen, maatte han ligge hele Dagen paa Sofoen; Nætterne tilbragte han mest med at reise, og han havde udregnet, at en Reise paa amtrent 20 Timer foraarssagede ham over 30,000 Nervestød. En saadan Anstrengelse var selv hans uhyre Spændkraft af Legeme og Sjæl ikke voxen; den gav ham Dødsstødet. Endnu engang oplivedes han vel under den 11 Dags twungne Rejse paa Hjemturen fra Amerika; men, da han, neppe ankommen til England, ligesom pådset af uhyrlige Dæmoner, siebliftilig styrte sig ind paa den ulykkelige Rendebane, (at holde Forelæsninger) kunde Katastrofen ikke længe undeblive. En partiel Lamhed i den venstre Fot, hyppige Bepimelser, Svimmelhed osv. var de ubedragelige Forbår paa Enden: det lidt efter lidt udførte Selvmord fulde den 9de Juni 1870 være fuldbragt. Dickens var 58 Aar, da Døden rammede ham paa hans elskede Gadshill, som han kun havde haft altfor lidten Glæde af.“

Toi af Nelder.—I „Hyens Stiftstidende“ oplyser en Indsender, at i „Hyens Stifts patriotiske Selfabs Hi-

storie" ved J. Lauritsen findes en Meddelelse om, at der i Året 1812 til det nævnte Selskab blev indsendt Prøver af Bomnes og Lærred, som Licentiat Frigadg's Hustru ved Brahetrolleborg havde lavet af Nelder. Selskabets Bestyrelse fandt de tilsendte Prøver fortrinlige og vilde have givet Fru Frigadg en Premie, men nögedes med, da Kasen var tom, igjennem Formanden, som dette År var Bisshop Plum, at bevidne hende Selskabets Agtelse. Frederik den sjette, hvem hun ogsaa havde tilsendt Prøver paa det af Nelder lavede Tøj, lod hende sigeledes tilstille en meget opmunrende Strivelse. Man finder imidlertid ikke noget Spor af, at Sagen har haft videre Fremgang.

Kunstakademiet i Paris har nylig faaet en overraskende testamentarisk Gave, idet nemlig en gammel Mand ved Navn Duboë, der fra sin tidligste Ungdom til sin Død, det vil sige i 58 Åar, har sidet som Model for Paris's Kunstnere, har testamenteret Akademiet hele den Formue, han derved har sammensparet, og som beløber sig til 200,000 Frks. Renterne skulle hvert Åar uddeles til de unge Malere og Billedhuggere, som have vundet den saakaldte romerske Pris.

En ny Art af Kaffebusken er, ifølge Meddelelse i et svenskt Tidskrift, en af de allernheste Opdagelser, som maatte bliver af en stor Betydning for en stor

Del af Verden. Denne nye Art bærer fire Gange saa store Frugter, som den hidtil dyrkede. Frø er fra den botaniske Have i Kew ved London blevet sendt vidt og bredt om i de tropiske Lande. De Dyrkningsforsøg, som er blevne anstilte, er alle blevne kronede med Held. Den nye Art stammer fra det tropiske Afrikas Vestkyst og kaldes den liberiske Kaffebus (Coffea liberica).

De Forenede Staters forfærdelige Mordstatistik for 1878 er ifølge "Cincinnati Commercial" sådan: Januar 70, Februar 70, Marts 94, April 123, Mai 87, Juni 110, Juli 129, August 153, September 134, Oktober 108, November 106, December 100.

Snegle. — Paa de større Pariserstaurationer, hvor Nydelsen af Snegle (Vinbjergsneglen: *Helix pomotia*) som befjndt er en Delikatesse, kan man undertiden se Øpvarterne, der tage af Bordet, meget omhyggelig samle de ubefjndige Sneglehusé og sortere dem. Disse Sneglehusé sælges saa til de mindre Restauratører og undergaa her følgende Forvandling: Man tager en Lammelever, som med et særlig dertil indrettet Instrument bliver stukket ud i Spiralsform. Disse Spiraler anbringes derpaa i de tomme Sneglehusé og garneres med en saftig Fyldning, og Gjæsterne fortære da disse forlorne Snegle med Velbehag.

 Man anmodes venligst om at betænke, at Udgivelsen af Bladet kostet mange Penge, og at man derfor ikke bør nöle med at indsende sin Kontingent. Saasnart denne indløber, skal Kvittering blive sendt; hvis den ikke kommer inden 2 Uger efter Afsendelsen af Pengene [eller for Pacific-Staternes Vedkommende inden 4 Uger], saa skriv igjen og meld det. Send Pengene paa en betryggende Maade, saa de ikke blive borte underveis.

Adresse: K. Thronksen, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Indhold: Det skjulte Land. — Teltliv i Siberien. — Casfy. — Maria Magdalena. — Paulus Boccatius. — En mærklig Bogtrykker. — Gaader og Oplosninger. — Blanding — Nyt og Gammelt.

**E. MATHER,
JUSTICE OF THE PEACE,
COLLECTING AGENT.**

Office in City Hall - - - DECORAH, IOWA.

**M. N. JOHNSON & BROTHER,
Attorneys at Law,**
M. N. Johnson,
NOTARY PUBLIC. *DECORAH, IOWA.*

DECORAH, IOWA.

anbefales Landmænd og andre Reisende af Eieren

O. T. Hamre.

En Leiestald med gode heste og Kjøretøier er forbundet med Hotellet.

OLSON & THOMPSON,
DEALERS IN
DRYGOODS, NOTIONS, CLOTHING,
HATS, CAPS, BOOTS, SHOES and GROCERIES.
WATER STREET - - DECORAH, IOWA.

A. Gullikson & Bro.,
DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kakkellovne samt Kobber- og Blitvarer, Gaardsredskaber og Verktøj, Bygningsmaterialier, saasom Binduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Blyhvidt og Olie.
Kobber- og Blitvarer repareres. Tagender forfærdiges til billige Priser.

Whalen & Kennedy

handler med

Manufaktur- og Kolonialvarer,

Hatte og Huer, Stovler og Sno etc. etc.

Sydsiden af Water Str. - - - - Decorah, Iowa.

I. H. MONTGOMERY & CO.
Apothekere og Boghandlere,
DECORAH, IOWA.

Mediciner tilberedes omhyggeligt efter Lægers Recepter. En duesig og forsiktig norsk Expeditor er altid tilstede.

Indhold af 13de Bind

—af—

Før Hjemmet.

Bed Yarsskiftet (Digt af M. N. Schmidt). — Karl den Tolvte i Morge. — Onken fra Amerika, Fortælling. — Et Trostebrev fra Luther. — Den aarlige Udvandring af Børn fra Throl. — En Indianerhøvding. — Finseltherjinger i Barsløve. — En gammel Discipel, Fortælling. — Igaar, idag og imorgen (Digt). — Alpestoven, Fortælling. — I Hellas Krater. — Manden med Diamantspenderne. — Blomstermissionen. — De twende Sværd. — Skyen (Digt). — Hundedadene og Hundestjernen. — Jordan og det døde Hav. — Maria Stuarts Bon. — Om Odden. — Mod Hainlen (en udmærket Fortælling). — Fra Korsstogenes Tid. — I Hjemmet (2 Sonætter). — Den forsigtige Fabrikant. — Nullernes Betydning. — Vore Forfædres Opdragelse. — Solspektret. — Forsnninger paa Island. — Hungersnoden i Indien. — Besuvs Udbrud. — En Særling. — Fundet paa Cypern. — Hedenstab og Navnkristendom. — Sædemandens Sang. — Kongegraven i Busento (Digt). — Frands Alard. — Eg-Indhøstningen ved Orinoko. — En Gut fra Londons Gader, Fortælling. — Central City. — Billedhuggeren og Straffangen. — St. Olafs School (Digt). — Thyfiet og Thykerne. — En besynderlig Kur. — Haren ved at spise Boenfleeg. — Maleren (Digt). — Et Festnaalitid for Thye og Bedrager. — Siam. — Lidt om Brasilien. — En østerlands Fortællig. — De smaa Planeter. — Jødedommen. — Ildtemplet i Baku. — En Mængde Blanding. Tilsendes portofrit for 80 Cents.

A n m. : Nedenstaende optages her fra forrige Nummer, da det er Udgiveren om at gjøre, at dets Indhold bliver bemærket.

Naben Brevverxling.

P. M. Til Underretning tjener følgende med Hensyn til de Forbedringer, som iaar er foretagne med „Før Hjemmet“: Papir t er finere og af en bedre Kvalitet, og Typerne ere nyere og skarpere, saa at Texten i det Hele bliver smukkere og tydeligere og derved lettere at læse. Endvidere ere Bogstaverne finere og tyndere, saa at der gaar flere ind paa en Linie, hvilket giver forøget Indhold. Denne Forøgelse er faa betydelig, at selv om Udgiveren bruger to Sider til Besjendtgørelser, hvilket han naturligvis efter Omstændighederne er fuldt berettiget til, saa vil dog endda hvert Nummer af denne Mar-gang — maalt med det gamle Maal — indeholde flere Sider mere Væsftof, end Tilsædet var i 1878. Herom kan Enhver let overbevise sig ved at telle, sammenligne og regne. Vi twile ikke paa, at de ærede Abonnenter ville notere sig en faa betydelig Forbedring og Forøgelse i Indhold og ved Lejlighed udnytte disse Fakta til Bedste for Bladet.

Udg.

Iver Larsen
sælger udelukkende for kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,
Värdiggjorte Kläder,
Hatte, Huer, Stovler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
Decorah - - Iowa.

For 12 Cents sendes portofrit et Hefte, indeholdende
„To ældgamle Sange fornøjede“,
nemlig Tolvtalesiden og Den gyldne ABC. 5 for 50 Cts., 12 for \$1.00.
Adresse: K. Throndsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

380 Oktausider
med udvalgt Læsning for 60 Cents,

nemlig 12te Bind (1876 II.) af „For Hjemmet“, indeholdende Fortællingerne
„Pleiedatteren“ og „De Blinde“, „Erindringer fra en Æstrandstært“, „Laura
Bridgeman“, „Magdalena Schubert“, „Maria Schandorf“ og meget andet ud-
valgt Læsestof. Sendes portofrit for 60 Cents. Benyt denne Leilighed!

Adresse: K. Throndsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

Skovstjernen (Missionær Jøfstedts Ungdomshistorie) tilligemed
meget andet interessant Læsestof (4 Hefter af „For
Hjemmet“) sendes portofrit for 25 Cents.

En af de Stille i Landet, en fortælling (et Hefte af „For Hjemmet“)
portofrit for 10 Cents; begge for 30 Cents.

Adresse: K. Throndsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

To Søstre. De 4 første Hefter af „For Hjemmet“ for 1876,
indeholderne: **To Søstre**, Fortælling fra en næst
hjeldbygd, foruden 13 større Artikler og 36 Blandinger, sendes portofrit til
hvilkensomhelst Adresse her i Landet for 25 Cents.

Adresse: K. Throndsen, Dr. 14, Decorah, Iowa.

E. P. Johnson,
ATTORNEY AT LAW,
Adams Block

DECORAH. IOWA.

G. T. LOMMEN,

Norsk og svensk Vice-Konsul for Staten Iowa.

udfører de til Embedet hørende Forretninger.

Post-Office Adresse Box 62, Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Höjskole for Gutter og Piger.

Northfield - - - - - Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maaneder) og for en Termin i Forhold. Kost billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Th. N. Mohn, Northfield, Minn.

P. E. Haugen,

— Gier af —

Decorah Marble Works.

Water St. - - - DECORAH, IOWA.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winnebago og Allamakee Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Olmstead Countier i Minnesota, og forreften i hele den nordre Del af Iowa og sydlige Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er i stand til at expedere alle Ordres med kort Varsel. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norske Stenhuggere, har Landsmænd den Fordel, at de kan faa sin Inskription feilfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Thrr. Harvey Miller og G. J. Ringstad.

P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Tegninger med vedføjet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar, han udvælger, tilliggemed Ordre og Inskription samt nærmeste Fragt-Office.

P. E. Haugen.